

29. 11. – 7. 12. 2008
Ljubljana * Celje * Koper

24. FESTIVAL LEZBIČNEGA IN GEJEVSKEGA FILMA

poudarki festivala

sobota, 29. 11.

Po otvoritveni projekciji koktajl v preddverju Kinoteke!

nedelja, 30. 11.

Gosta Gustav Hofer in Luca Ragazzi bosta spregovorila o svojem filmu *Nenadoma lansko zimo*.

ponedeljek, 1. 12.

Gostji Sylvie Cachin in Claudette po filmu *Claudette*.

torek, 2. 12.

Pogovor o hendikepu in spolnosti po filmu *Fetišist*.

Na festivalu kar **3** brezplačne projekcije!

spremijevalne prireditve

K4 ROZA
Gay and Lesbian Club

sobota 29. 11.

22.00 Klub K4: otvoritveni žur!

sobota 6. 12.

22.00 Kluba Tiffany in Monokel: zaključni žur!

četrtek 18. 12.

20.30 Galerija Škuc: tradicionalno branje, razprodaja in zabava zbirke Lambda – pod geslom: 70 let romana *Dečki!*

In še kako presenečenje ...

vabimo vas na
nepozabna srečanja
v temi

Nataša Velikonja

Taljenje vsak dan novega ledu

Prav te dni sem začela prevajati knjigo Andree Weiss *Vampirke in vijolice: lesbijke v filmu*, ki – ob delu *Celuloidni klozet* Vita Russa – predstavlja temeljno študijo o zgodovini homoseksualnosti v filmski umetnosti. Knjigi sta v izvirniku izšli leta 1992 in 1981, v daljni preteklosti torej, pa vendar mi še vedno predstavljata nepogrešljivi in neprecenljivi enciklopedični in analitski orodji za razumevanje filmskih reprezentacij gejev in lezbijk, neizmerne pestrosti homoseksualnih kod, njihovih pojavnosti in predvsem njihovih sprememb v času.

To, kar mi dajeta omenjeni knjigi, mi upodobi vsakoletni *Festival lezbičnega in gejevskega filma*. Letošnji je štiriindvajseti. Štiriindvajset let filmskega opismenjevanja, na desetine, na stotine filmov, filmskih zgodb, režiserskih prijemov, štiriindvajset let skrbnega negovanja in javnega podajanja umetnosti, ki me je zelo dobro izbrusila v razlikovalni percepciji. In pri tem ne mislim na prislovično »različnost« gejevskih in lezbičnih kultur, temveč na temeljito alternativo ideologijam zasebnosti in sistemom vsakdanjega življenja, kakršne seveda ne najdem v siceršnji filmski industriji – in, občutek imam, tudi med novimi generacijami gejev in lezbijk ne. Na *Festival* hodim, odkar sem v drugi polovici osemdesetih prišla v Ljubljano, in le redko se zgodi, da izpustim kakšen film. Če, recimo, letim v Berlin na koncert Rufusa Wainwrighta, kempovskega, *cowardijanskega* glasbenika. Še več: na *Festival* bi hodila, četudi bi bila *strejt*. In to bi ne bilo, verjemite, običajno.

Zakaj? Najprej zato, ker *strejt* populacija še vedno ne ve prav točno, kaj naj počne z gejevskimi in lezbičnimi kulturnimi izrazi. Še vedno čakam, da v njih prepozna morebiten potencial kulturne izmenjave. Še vedno čakam, da ob stiku s homoseksualno produkcijo ne bo ponavljala večne mantre o »getoiziranosti«, da ne bo za vedno obtičala v tej svoji uničevalni, konservativni liniji multikulturalnosti, v pogledu na svet kot na mozaik nepopravljivo ločenih svetov. Še vedno upam, da bo dala priložnost naprednejšemu pogledu, pogledu na svet kot na prostor izmenjave razlik. To upam predvsem zato, da bi ti različni svetovi – ti različni razredi, različni predvsem po moči, blagostanju in možnostih dostojanstvenega življenja, ki jih imajo oziroma nimajo – dobili vpogled v druge, ponižane svetove, da bi s tem dobili tudi vpogled v strukturo svojega, v tiste njegove vezi, ki, zaenkrat še nevidne, sestavljajo nepredirno mrežo podrejenosti in zatiranosti drugih.

Kar se tiče *druge strani mavrice* ali pa pekla, si želim, da bi geji in lesbijke, ki vsa leta zvesto podpirajo *Festival*, postali spet pozorni na družbene kontekste svojih ljubezni. Želim si, da po težkih filmih ne bi prihajali iz dvorane besni, ker *spet* niso dobili zgodbe s srečnim koncem: ker je drhal spet do smrti pretepla glavnega junaka; ker se je *strejtica* spet vrnila k svojemu tipu, lezbijka pa k pisanju ali karkoli pač že počne; ker so starši z družbenimi pričakovanji spet do uničenja zmaltretirali svojega homoseksualnega potomca; ker smo geji in lesbijke resnične civilizacijske pošasti, ne pa najboljši sosedje. V dobi, kjer se je nekaj sto kilometrov od Ljubljane, od tega zaplombiranega lonca tik pred vreliščem, morala zaradi groženj z umorom in posilstvom umakniti v ilegalno celotna ekipa organizatorke *prvega sarajevskega queer festivala*, bi kaj takega predstavljalo zgolj še eno od tistih samozadostnih, slepih, zavoženih drž taistega samozadostnega, slepega, zavoženega sveta, ki ga tako zelo želimo razpreti.

Skratka. Verjamem, da *strejt* populacija nima potrebe po – kako že? – »getoiziranem« gejevskem in lezbičnem festivalu. *Geta* ne potrebuje in o tem vselej razpravlja po povsem javnih gejevskih in lezbičnih dogodkih. V zadnjih mesecih se po njihovih časopisih pogosto piše o »gejevskem lobiju«. *Gejevski lobi* naj bi bil tako močan, tako silovit, da bi lahko – kot pišejo avtorji teh prispevkov – govorili o »diskriminaciji heteroseksualcev«. To je to. Ste to vedeli? Jaz sem. Kaj naj torej storimo v svetu bazičnih hierarhij, v svetu resnično strtih heteroseksualcev, v svetu, kjer imamo geji in lesbijke v lasti vso to strašansko moč? Nič. Sama jo bom obdržala, ker jo potrebujem. Šla bom, tako kot vsa leta, na tale naš *filmski festival*, gledala bom homoseksualne filme med gledalstvom, ki med prizorom z gejevskim objemom gotovo ne bo, tako kot med premiero mjuzikla *Mamma mia* v *Koloseju*, tulilo in se huronsko, kot ob dobrem, neverjetnem štosu, krohotalo ter se od šoka prijemalo za prsi (razen če tam seveda ne bosta diamantni Emperatriz in Salome), da nama je z Urško Sterle zledenel nasmeh, da nisva več mogli uživati v tej prijetni filmski multiseksualni uspešnici, da sva se potem komajda uspeli defragmentirati v tem vsem nam poznanem *homoseksualnem lobiju*, *homoseksualnem getu* – v najini lezbični samoti. V tej prestolnici s postoterjenimi tristo tisoč Heteroseksualci bom svojo moč še kako potrebovala.

LJUBLJANA, Slovenska kinoteka, Miklošičeva 28

sobota 29. 11. 20.00

Homo-Risk

eksperimentalni, Slovenija, 2008, dvd, 16', angl. pod., s performansom kolektiva Vstaja Lezbosov

To je v genih (It's in the Genes)

komedija, ZDA, 2008, dvd, 10', angl.

Še en gejevski del – podivjani geji (Another Gay Sequel – Gays Gone Wild)

komedija, ZDA, 2008, Beta, 90', slov. pod.

nedelja 30. 11. 17.30

Nenadoma lansko poletje (Suddenly, Last Summer)

drama/triler, ZDA, 1959, dvd, 114', slov. pod., s krajšim uvodom o filmu

Brezplačne vstopnice!

20.00

Plavajoči cvetovi (Piao lang qing chun/Drifting Flowers)

drama, Tajvan, 2008, 35mm, 97', angl. pod.

22.00

Nenadoma lansko zimo (Improvvisamente l'inverno scorso/Sudenly, Last Winter)

dokumentarni, Italija, 2007, Beta, 80', angl. pod.

Sledil bo pogovor z ustvarjalcema filma.

ponedeljek 1. 12. 18.00

Vrv (Rope)

drama/triler, ZDA, 1948, dvd, 81', slov. pod., s krajšim uvodom o filmu

Brezplačne vstopnice!

20.00

Preden pozabim (Avant que j'oublie/Before I Forget)

drama, Francija, 2007, 35mm, 108', slov. pod.

22.00

Claudette

dokumentarni, Švica, 2008, Beta, 65', slov. pod.

Sledil bo pogovor z ustvarjalkama filma.

torek 2. 12. 18.00

To je v genih (It's in the Genes)

komedija, ZDA, 2008, dvd, 10', angl.

Še en gejevski del – podivjani geji (Another Gay Sequel – Gays Gone Wild)

komedija, ZDA, 2008, Beta, 90', slov. pod. – ponovitev!

20.00

Punčke (Pusinky/Dolls)

mladinski road movie, Češka republika, 2007, 35mm, 90', angl. pod.

22.00

Signalizacija (Signage)

igrani, ZDA, 2007, dvd, 12', angl. pod.

Fetišist (Devotee)

dokumentarno-igrani, Francija, 2008, Beta, 50', angl. pod.

Sledil bo pogovor o hendikepu in spolnosti.

sreda 3. 12. 18.00

Dotik (The Touch)

igrani, ZDA, 2007, dvd, 8', angl.

Privlačnost (Affinity)

drama, VB, Kanada, Romunija, 2008, dvd, 90', angl.

Brezplačne vstopnice na dan kulture!

20.00

Džihad za ljubezen (A Jihad For Love)

dokumentarni, ZDA, VB, Francija, Nemčija, Avstralija, 2007, Beta, 81', angl./pod.

22.00

Brezskrbni lovec (Serene Hunter)

igrani, Francija 2007, dvd, 13', angl. pod.

Pozitivni seks (Sex Positive)

dokumentarni, ZDA, 2008, Beta, 76', slov. pod.

četrtak 4. 12. 18.00
Program kratkih lezbičnih filmov

Homo-Risk

eksperimentalni, Slovenija, 2008, dvd, 16', angl. pod.

Dotik (The Touch)

igrani, ZDA, 2007, dvd, 8', angl.

Ples do sreče (Tanz ins Glück/Dancing to Happiness)

komedija, Švica, 2008, dvd, 16', angl. pod.

Sosede (El patio de mi casa/ Neighbours)

komedija, Španija, 2007, dvd, 24', angl. pod.

Ta zlobna in ta sladka (The Vicious and the Delicious)

igrani, Avstralija, 2008, dvd, 12', angl. pod.

20.00

Zadnja želja (Una ultima voluntad/A Last Wish)

igrani, Argentina, 2007, dvd, 10', angl. pod.

Biti kot drugi (Be Like Others)

dokumentarni, Kanada, Iran, VB, ZDA, 2008, Beta, 74', angl. pod.

22.00

Dnevni duh (Daylight Ghost)

komedija, Tajska, 2003, dvd, 10', angl. pod.

Kenedi se ženi (Kenedi Is Getting Married)

dokumentarno-igrani, Srbija, 2007, 35mm, 80', slov. pod.

petek 5. 12. 18.00

Zadnja želja (Una ultima voluntad/A Last Wish)

igrani, Argentina, 2007, dvd, 10', angl. pod.

Vzhod/Zahod – seks in politika (East/West – Sex and Politics)

dokumentarni, Nemčija, 2008, Beta, 97', angl. pod.

20.00

Finnina punca (Finn's Girl)

drama, Kanada, 2007, 35mm, 88', angl.

22.00

Vse moje življenje (Toul Omri/ All My Life)

drama, Egipt, 2008, Beta, 120', angl. pod.

CELJE, Mestni kino Metropol, Stanetova 15

sobota 6. 12. 18.00

Samotno bdenje (A Lonely Vigil)

dokumentarni, VB, 2008, dvd, 5', angl.

Knjižnica (The Library)

igrani, ZDA, 2008, dvd, 7', angl.

Fant, ki sem ga poznala (She's A Boy I knew)

dokumentarni, Kanada, 2007, Beta, 70', angl.

20.00

Jaz sem gej (Jag är böj/I Am Gay)

igrani, Švedska, 2008, dvd, 15', angl. pod.

Pritajenci (Clandestinos)

drama, Španija, 2007, 35mm, 80', angl. pod.

22.00

Nevidni svet (The World Unseen)

drama, Južna Afrika, VB, 2007, Beta, 94', slov. pod.

četrtak 4. 12. 20.00

Pritajenci (Clandestinos)

drama, Španija, 2007, 35mm, 80', angl. pod.

petek 5. 12. 20.00

Plavajoči cvetovi (Piao lang qing chun/Drifting Flowers)

drama, Tajvan, 2008, 35mm, 97', angl. pod.

sobota 6. 12. 20.00

Homo-Risk

eksperimentalni, Slovenija, 2008, dvd, 16', angl. pod., film kolektiva Vstaja Lezbosov

Nenadoma lansko zimo (Improvvisamente l'inverno scorso/Sudenly, Last Winter)

dokumentarni, Italija, 2007, Beta, 80', angl. pod.

nedelja 7. 12. 20.00

Punčke (Pusinky/Dolls)

mladinski road movie, Češka republika, 2007, 35mm, 90', angl. pod.

KOPER, DPZN-MKC, Gregorčičeva 4

četrtak 4. 12. 20.30

Vse moje življenje (Toul Omri/ All My Life)

drama, Egipt, 2008, dvd, 120', angl. pod.

petek 5. 12. 20.30

Privlačnost (Affinity)

drama, VB, Kanada, Romunija, 2008, dvd, 90', angl.

22.30

Pozitivni seks (Sex Positive)

dokumentarni, ZDA, 2008, dvd, 76', angl.

sobota 6. 12. 20.30

Homo-Risk

eksperimentalni, Slovenija, 2008, dvd, 16', angl. pod., film kolektiva Vstaja Lezbosov

Nenadoma lansko zimo (Improvvisamente l'inverno scorso/Sudenly, Last Winter)

dokumentarni, Italija, 2007, dvd, 80', angl. pod.

22.30

Finnina punca (Finn's Girl)

drama, Kanada, 2007, dvd, 88', angl.

nedelja 7. 12. 20.30

Pritajenci (Clandestinos)

drama, Španija, 2007, dvd, 80', angl. pod.

sobota 29. 11. 20.00

Homo-Risk

eksperimentalni, Slovenija, 2008, dvd, 16', angl. pod., s performansom kolektiva Vstaja Lezbosov
Scenarij in režija: Vesna Vravnik, Petra Hrovatin, Mojca Koželj, Irena Kovačević
Produkcija: Vstaja Lezbosov

Kolektiv Vstaja Lezbosov prevprašuje namene in pomene javnega prostora ter išče odgovor na vprašanje, kje v njem je mesto za lezbijke. S pomočjo videa, gledaliških prvin in z vašo pomočjo bomo odkrivala ironično ozkost heteronormativnosti ter prestopale meje vidnosti in slišnosti. Priporočena uporaba protivirusnih zaščitnih oblek, saj virus lezbijus zopet razsaja!

Vstaja Lezbosov (The Insurrection of Lesbos) is asking questions about meanings of public space; asking where do lesbians find their place. By using video and elements of theatre performance – and your help – they will be discovering an ironic narrowness of heteronormativity and cross the boundaries of the visible and the audible. We recommend the use of anti-virus protection clothing; the lezbos virus is raging again!

Še en gejevski del – podivjani geji (Another Gay Sequel – Gays Gone Wild)

komedija, ZDA, 2008, Beta, 90', slov. pod.
Scenarij: Eric Eisenbrey, Todd Stephens
Režija: Todd Stephens
Glavne vloge: Jonah Blehman, Jake Mosser, Aaron Michael Davies, Jimmy Clabots, Euriamis Losada, Ru Paul, Ashlie Atkinson
Fotografija: Carl Bartels
Montaža: Spencer Schilly
Zvok: Andrejs Prokopenko
Glasba: Marty Beller, Bill Coleman
Produkcija: Luna Pictures, Caveat Films

Drugi del lanske uspešnice, razvpite gejevske komedije *Še en gejevski film*, v katerem se Andy, Nico, Jarod in Griff odpravijo na počitnice in dokažejo, da so že odrasli in – še bolj nori! Če so se v prvem delu ukvarjali s tem, kako izgubiti nedolžnost, pa v drugem tekmujejo, kdo bo imel največ ljubimcev. Snidejo se na tipičnih gejevskih počitnicah v Fort Lauderdaleu in sodelujejo v tekmovanju »Podivjani geji«. Sicer pa divjajo na vsakem koraku, iščejo priložnostni seks, se preizkušajo v t. i. odprti zvezi, vsekakor pa ugotavljajo, da največ konfliktov povzroča ravno ljubezen. Smešna, nekorektna, odtrgana in zelo vroča ameriška gejevska pita!

Another Gay Sequel finds our heroes Andy, Nico, Jarod and Griff reuniting at a gay resort in sunny Fort Lauderdale for Spring Break. They participate in a contest called «Gays Gone Wild» to determine who can attain the most «buttløve» over the course of the vacation. But this time around, love proves to be the biggest conflict of all as the boys struggle to rectify just how casual sex fits into their lives.

PO PROJEKCIJI OTVORITVENI KOKTAJL V PREDDVERJU KINOTEKE!

nedelja 30. 11. 17.30

Nenadoma lansko poletje (Suddenly, Last Summer)

drama/triler, ZDA, 1959, dvd, 114', slov. pod., s krajšim uvodom o filmu – brezplačne vstopnice!
Scenarij: Gore Vidal po predlogi Tennesseeja Williama
Režija: Joseph L. Mankiewicz
Glavne vloge: Montgomery Clift, Elizabeth Taylor, Katharine Hepburn, Albert Dekker
Fotografija: Jack Hildyard
Montaža: William Horbeck
Zvok: Peter Thornton
Glasba: Buxton Orr, Malcolm Arnold
Produkcija: Sam Spiegel

Mlado dekle Catherine (Elizabeth Taylor) po skrivnostnih počitnicah v Španiji, kjer je umrl njen bratranec Sebastian (Montgomery Clift), doživi živčni zlom, saj je videlo nekaj zelo groznega, o čemer ne more spregovoriti. Sebastianova oblastna mati sploh ne želi, da bi resnica prišla na dan in razmišlja celo o lobotomiji za Catherine. Ta s pomočjo t. i. seruma resnice le izpove, kaj se je zgodilo s Sebastianom in zakaj so ga v Španiji nenehno obletali poulični dečki. Nepozabna filmska klasika po pretresljivi enodejanki Tennesseeja Williama in scenariju Gora Vidala.

Sebastian, the only son of wealthy widow Violet Venable dies while on vacation in Spain with his cousin Catherine. What the girl saw was so horrible that she went insane; now Mrs. Venable wants Catherine lobotomized to cover up the truth. Another brilliant Tennessee Williams adaptation.

ZLATI GLOBUS ELIZABETH TAYLOR ZA NAJBOLJŠO IGRALKO 1960!
VEČ NOMINACIJ ZA OSKARJA 1960!

nedelja 30. 11. 20.00

Plavajoči cvetovi (Piao lang qing chun/Drifting Flowers)

drama, Tajvan, 2008, 35mm, 97', angl. pod.
Scenarij in režija: Zero Chou
Glavne vloge: Lu Yi-Ching, Serena Fang, Chao Yi Lan, Sam Wang, Herb Hsu
Fotografija: Hoho Liu
Montaža: Zero Chou, Hoho Liu
Zvok: Tu Duu-chi, Kuo Li-chi
Glasba: Christine Hsu
Produkcija: 3rd Vision Films

Režiserka lanske uspešnice *Tatu* se vrača z realistično dramo o treh ženskah različnih starosti, ki iščejo svojo identiteto. V prvem delu se slepa pevka Jing zaljubi v harmonikarico Diego iz glasbene skupine, česar pa ne prenese pevkina mlajša sestra. V drugi zgodbi postarano Lily obišče nekdanji prijatelj Yen, ki je HIV pozitiven. Tretji del prikazuje Diego kot mlado dekle, ki jo njena družina razglasi za t. i. »dekle-fanta«, sama pa se mora bojevati za pravico do lastne identitete, tik preden odide v svet in postane glasbenica. *Plavajoči cvetovi* so tretji film režiserkininega projekta »Barve mavrice«, predstavljajo pa rdečo barvo in temo življenja.

Drifting Flowers is the third movie in Zero Chou's ongoing »Rainbow Colors« project. It represents the color Red and the theme of Life. Three interconnected stories about three women living in three different eras, Drifting Flowers weaves a poetic tale of the women who seek their true identity and life path.

BERLINALE 2008!

nedelja 30. 11. 22.00

Nenadoma lansko zimo (Improvvisamente l'inverno scorso/Sudenly, Last Winter)

dokumentarni, Italija, 2007, Beta, 80', angl. pod.
Scenarij, režija in fotografija: Gustav Hofer, Luca Ragazzi
Montaža: Desideria Rayner
Zvok: Silvia Moraes
Produkcija: hiq productions

Zelo hvaljen dokumentarec gejevskega para Luca in Gustava o njunem boju za civilno partnerstvo v sosednji Italiji. Ko je italijanska vlada pripravila osnutek zakona o partnerstvu za neporočene in gejevske/lezbične pare, se je po vsej državi sprožil pravi val homofobije, na čelu z Vatikanom in s konservativnimi verniki. Luca in Gustav sta si več kot osem let prizadevala razumeti različna stališča, potovala sta po Italiji ter snemala dogodke in intervjuje, tudi s tistimi, ki so prepričani, da bi zakon o istospolnem partnerstvu pomenil konec morale in heteroseksualne družine. Skrajna nestrpnost mnogih sodržavljanov/k ju je močno presenetila.

Suddenly Last Winter is the story of Gustav and Luca. Their life changes when the Italian government presents a draft law that would give rights to unmarried and gay couples, prompting a wave of homophobia in Italy. The Vatican and conservatives fight against it, preaching that the end of morality and the family are threatened if the legalisation on civil unions is not blocked.

VEČ FESTIVALSKIH NAGRAD ZA NAJBOLJŠI DOKUMENTAREC!

PO PROJEKCIJI POGOVOR Z USTVARJALCEMA FILMA: Z REŽISERJEMA GUSTAVOM HOFERJEM IN LUCO RAGAZZIJEM!

ponedeljek 1. 12. 18.00

Vrv (Rope)

drama/triler, ZDA, 1948, dvd, 81', slov. pod., s krajšim uvodom o filmu – brezplačne vstopnice!
Scenarij: Arthur Laurents
Režija: Alfred Hitchcock
Glavne vloge: James Stewart, Farley Granger, John Dall, Joan Chandler
Fotografija: William V. Skall, Joseph A. Valentine
Montaža: William H. Ziegler
Zvok: Al Riggs
Glasba: David Buttolph
Produkcija: Transatlantic

Nepozaben Hitchcockov psihološki triler o dveh gejevskih študentih Brandonu in Philipu, ki iz čudaškega prepričanja o lastni večvrednosti objestno umorita svojega sostanovalca Davida. Njegovo truplo skrijeta kar v zaboju v stanovanju. Da bi preizkusila svojo intelektualno premoč, pripravita zabavo, na katero povabita tudi Davidovega očeta, njegovo zaročenko in svojega nekdanjega učitelja Ruperta, čigar ideje sta si napačno razlagala. Medtem ko sta študenta vse predrznejša, pijačo pa strežeta kar iz zaboja, v katerem je truplo, začne Rupert sumiti, da se dogaja nekaj čudnega.

A great psychological thriller about power, ego, and murder. Brandon and Philip are two young men who share a New York apartment. They consider themselves intellectually superior to their friend David Kentley and as a consequence decide to murder him. They then throw a party and serve drinks from the trunk in which the corpse is concealed.

ponedeljek 1. 12. 20.00

Praden pozabim (Avant que j'oublie/Before I Forget)

drama, Francija, 2007, 35mm, 108', slov. pod.
Scenarij in režija: Jacques Nolot
Glavne vloge: Jacques Nolot, Jean-Pol Dubois, Marc Rioufol, Bastien d'Asnières
Fotografija: Josée Deshaies
Montaža: Sophie Reine
Zvok: Jean-Louis Ughetto
Glasba: Gustave Mahler
Produkcija: Elia Films

Oseminpetdesetletni gejevski žigolo in pisatelj Pierre je vse bolj prisiljen spoprijemati se s staranjem, z revščino, osamljenostjo, s pomanjkanjem pisateljskega navdiha in s pogostejšimi komplikacijami zaradi okužbe z virusom HIV. Ko umre njegov bogati dobrotnik, ostane še brez dolgoletne zanesljive finančne podpore. Vsako njegovo potezo zaznamuje strah pred tem, da bi bil pozabljen, zavržen ali da bi se mu zgodilo najhujše in bi končal tam, kjer je nekoč začel: na ulici. Čeprav se poskuša zamotiti z mladimi fanti na poziv, pa tudi z drogami in alkoholom, nikakor ne more ubežati lastnim demonom.

Pierre, a downward spiraling gay gigolo, struggles with his advancing age, poverty, loneliness and the increasing complications of HIV disease. Underscoring his every move is the fear of being forgotten, or worse: dying back where he started – on the streets. Young hustlers, drugs, alcohol provide momentary distractions, but ultimately, he must face his inner demons.

ponedeljek 1. 12. 22.00

Claudette

dokumentarni, Švica, 2008, Beta, 65', slov. pod.
Scenarij: Sabine Andereg, Sylvie Cachin
Režija in zvok: Sylvie Cachin
Fotografija: Sabine Andereg, Sylvie Cachin, Museng Fischer
Montaža: Daniel Gibel, Sylvie Cachin
Glasba: Groupe Gitan, Tango de boedo
Produkcija: Luna Film

Izjemen portret devetinšestdesetletne interseksualke (hermafrodita, torej rojene z moškimi in ženskimi spolnimi organi) Claude/tte, ki je svoje otroštvo v Maroku preživela kot fant, dokler je pri štirinajstih letih o seksu in prostituciji ni poučila starejša ženska. Ko se je Claude/tte pri enaindvajsetih s starši vrnila v Švico, je spet zaživela kot moški, se poročila z žensko in vzgojila dva otroka. Delala je kot uspešen arhitekt, a po finančnem polomu se je vrnila k prostituciji in z imenom Claudette spet prevzela svojo žensko plat. Sicer še vedno živi s svojo ženo, v prostem času pa predava o seksualnosti in se bori za pravice seksualnih delavk.

Through most of his life, Claude/tte lived as a man, and married a woman with whom he raised two children. But after Claude went broke and his marriage fell apart, he returned to prostitution to support himself. Claude chose to embrace his feminine side and now goes by the name Claudette, and at the age of 69 also works as an activist for the rights of prostitutes.

PO PROJEKCIJI POGOVOR Z USTVARJALKAMA FILMA: Z REŽISERKO SYLVIE CACHIN IN S CLAUDETTE!

torek 2. 12. 18.00

torek 2. 12. 20.00

torek 2. 12. 22.00

To je v genih (It's in the Genes)

komedija, ZDA, 2008, dvd, 10', angl.

Še en gejevski del – po-divjani geji (Another Gay Sequel – Gays Gone Wild)

ZDA, 2008, Beta, 90', slov. pod. – ponovitev!

Punčke (Pusinky/Dolls)

mladinski road movie, Češka republika, 2007, 35mm, 90', angl. pod.

Scenarij: Petra Ušelová, Karin Babinská

Režija: Karin Babinská

Glavne vloge: Sandra Nováková, Marie Doležalová, Petra Nesvačilová, Oldřich Hajlich, Matěj Ruppert, Filip Blažek

Fotografija: Martin Douba

Montaža: Marek Opatrný

Zvok: Jiří Klenka, Robert Dufek

Glasba: Jan P. Muchow

Produkcija: Cineart TV Prague, Independent Heads, I/O Post idr.

Iška, Karolina in Vendula po srednji šoli niso bile sprejete na univerzo. Ne vedo čisto dobro, kaj bi s seboj, želijo pa pobegniti pred stereotipi vsakdanjega življenja in se odločijo, da bodo skrivaje štopale v obljubljen sanjsko mesto Amsterdam. Najprej jim načrte pokvari Iškin brat Vojta, saj sestri ne pusti na pot brez očetovega dovoljenja. Ne preostane jim drugega, kot da ga vzamejo s seboj. Na zakleti poti po Češki republiki se introvertirana Iška vse bolj sooča s svojo lezbičnostjo, s svojimi željami, strahovi, srečnimi in nesrečnimi ljubeznimi ter z nenehnimi konflikti pa se spoprijemajo tudi njeni prijatelji.

Iška, Karolina and Vendula weren't accepted to the university. They are terrified of the stereotypes of everyday life and plan the great escape to Holland. They want to live their life to the fullest and maybe even work a little. Their journey is complicated by Iška's 14-year-old brother Vojta, who wants to watch over her. And that's only the first of many complications.

Signalizacija (Signage)

igrani, ZDA, 2007, dvd, 12', angl. pod.

Scenarij in režija: Rick Hammerly

Glavne vloge: Rick Hammerly, Jasson Wittig, Jeffrey Johnson, Manny Vasquez

Fotografija: Doug Hertz

Montaža: Claudia Myers

Zvok: Chad Horn

Glasba: Steve McWilliams, Hedda Layne, Rachel Panay

Produkcija: Idle Rich Productions

Priložnostno srečanje z gluhim mladeničem enainštiridesetletnika prisili k soočenju z nejasno prihodnostjo v današnjem svetu, obsedenem z mladostjo.

A chance encounter with a deaf young man forces a forty-one year old to face his ambiguous future in today's youth-obsessed world.

Fetišist (Devotee)

dokumentarno-igrani, Francija, 2008, Beta, 50', angl. pod.,

Scenarij: Hervé Chenais, Guillaume Quashie-Vauclin, Rémi Lange

Režija: Rémi Lange

Glavne vloge: Hervé Chenais, Guillaume Quashie-Vauclin, Antoine Parlebas

Glasba: Jann Halexander

Produkcija: Les Films de L'Ange

Šokantni igrani dokumentarec našega gosta leta 2004 (ob filmu *Pot ljubezni*) o triinštiridesetletnem Hervéju, ki je bil rojen brez dlani in stopal. Preko interneta vzpostavi stik z mladim moškim, enim od tistih fetišistov, ki iščejo geje s tovrstnim hendikepom. Četudi so mladeničev fetiš ljudje, ki so delno brez okončin (strokovni izraz za to je devoteeism oziroma acrotomophilia), se Hervéju vendarle zazdi drugačen. Kmalu po srečanju pa je razočaran, kajti tudi ta mladi fetišist v njem ne vidi človeka, pač pa svoj iskani fetiš in seksualni objekt, zato ne najdeta pravega stika. To mu Hervé poskuša tudi pojasniti.

Hervé, an assertive 43-year-old man, was born without hands and feet. He meets a gorgeous young man online, a devotee (devoteeism or acrotomophilia is the sexual attraction to people with amputations) who seems different. Their encounter proves Hervé's difficulty in finding a true connection with someone who would treat him as a person rather than a mere fetish.

SLEDIL BO POGOVOR O HENDIKEPU IN SPOLNOSTI.

sreda 3. 12. 18.00

Dotik (The Touch)

igrani, ZDA, 2007, dvd, 8', angl.

Scenarij, režija in montaža: Jane Clark

Glavne vloge: Traci Dinwiddie, Necar Zadegan

Fotografija: Adam Tash

Zvok: Jody Abbott

Glasba: Erik Satie, Puccini

Produkcija: FilmMcQueen

Lezbična pesnica Renée Vivien je leta 1904 prejela pismo od oboževalke Kerime, žene turškega diplomata.

In 1904, Renée Vivien, a well-known lesbian poet, received a letter from an admirer, Kerime who was a Muslim and the wife of a Turkish diplomat.

sreda 3. 12. 18.00

Privlačnost (Affinity)

drama, VB, Kanada, Romunija, 2008, dvd, 90', angl. – brezplačne vstopnice na dan kulture!

Scenarij: Andre Davies po romanu Sarah Waters

Režija: Tim Fywell

Glavne vloge: Anna Madeley, Zoe Tapper, Domini Blythe, Anne Reid, Anna Massey

Fotografija: Bernard Couture

Montaža: Mary Finlay

Zvok: Colin Chapman

Glasba: Frédéric Weber

Produkcija: Box TV, Cité-Amérique, Castel Film Romania

Piše se leto 1870, ko aristokratska Margaret Prior po očetovi smrti začne prostovoljno obiskovati žensko kaznilnico Millbank na obrežju Temze, da bi bila za tolažnico in svetel vzor tamkajšnjim jetnicam, ki so zvečine revne ženske iz nižjih slojev. Očarana je nad simpatično in nenavadno jetnico Selino Dawes, znano kot spiritistični medij, ki je bila zaprta zaradi skrivnostnih dogodkov na neki seansi. Margaret si svojo življenjsko praznino učinkovito zapolni z obiski pri spiritistki Selini, ki pa ji morda ne vrača le ljubezni, ampak tudi spretno ponuja iluzije... Po uspešnem romanu Sarah Waters, ki bo na voljo tudi v prevodu!

Based on the novel by Sarah Waters, Affinity is the story of a 19th-century aristocrat, Margaret Prior, who journeys to a female prison to mentor its hopeless inmates. There, she meets and falls for Selina Dawes – a convict who is able to communicate with the dead-powers that put her in jail when a seance went horribly wrong.

sreda 3. 12. 20.00

Džihad za ljubezen (A Jihad For Love)

dokumentarni, ZDA, VB, Francija, Nemčija, Avstralija, 2007, Beta, 81', angl./pod.

Scenarij in režija: Parvez Sharma

Fotografija: Berke Bas, Parvez Sharma

Montaža: Juliet Weber

Zvok: Ira Spiegel, John Werner

Glasba: Sussan Deyhim, Richard Horowitz

Produkcija: Channel Four Films, Halal Films, Katahdin Foundation, Logo, Realise, SBS Australia, ZDF/Arte idr.

Režiser Parvez Sharma je v svojem prvencu, ki ga je snemal šest let, združil izjemna pričevanja in pretresljive usode muslimanskih gejev in lezbijk iz dvanajstih držav sveta, med drugim iz Indije, Pakistana, Irana, Turčije, Egipta, Južnoafriške republike in Francije. Marsikje je bilo snemanje tovrstne tematike zelo tvegano. Avtor džihada ne enači s sveto vojno, ampak z globljim in širšim pomenom prizadevanja za hojo po božji poti. Ta pot je za LGBT populacijo v muslimanskih državah pogosto izjemno nevarna in težka za vse, ki hočejo verska prepričanja združiti s svojo istospolno usmerjenostjo.

In a time when Islam is under tremendous attack from within and without, A Jihad for Love is a daring documentary filmed in twelve countries and nine languages. Muslim gay filmmaker Parvez Sharma has gone where the silence is loudest, filming with great risk in nations where government permission to make this film was not an option.

NAGRADA ZA NAJBOLJŠI DOKUMENTAREC NA MNOGIH FESTIVALIH!

sreda 3. 12. 22.00

Brezskrbni lovec (Serene Hunter)

igrani, Francija 2007, dvd, 13', angl. pod.

Scenarij in režija: Jason Bushman

Fotografija: Jako Raybaut

Montaža: Jean Baptiste Barbier

Zvok: Zacharie Naciri

Glasba: Lee Sanders

Igrajo: Eric Debets, Flannan Obé, Jonathan Stringat

Produkcija: Lightfoot Productions

Živahen Parižan se preseli k novemu fantu ravno takrat, ko se v mesto vrne njegova stara ljubezen iz Los Angelesa.

A randy gay Parisian moves in with his new boyfriend – just as an old flame from Los Angeles comes back into town.

Pozitivni seks (Sex Positive)

dokumentarni, ZDA, 2008, Beta, 76', slov. pod.

Scenarij, režija, montaža in produkcija: Daryl Wein

Glavne vloge: Richard Berkowitz, dr. Joseph Sonnabend, Larry Kramer, Ardele Lister

Fotografija: Alex Bergman

Zvok: Domick Tavella

Glasba: Michael Tremante

Richard Berkowitz je S/M, HIV pozitiven seksualni delavec in gejevski aktivist, eden prvih, ki so ob začetku epidemije okužbe s HIV javno spregovorili na ameriški televiziji. Vendar je bil Berkowitzev revolucionarni prispevek k izumu varnega seksa v osemdesetih dolga leta prezrt. Šele ko je režiser Daryl Wein prebral njegovo knjigo *Ostati živ: Izum varnega seksa*, je ugotovil, da se koncepta varnega seksa niso domislili vladni programi, ampak so ga oblikovali zvečine promiskuitetni gejevski aktivisti, katerim varna praksa ni pomenila tudi odpovedi seksu.

Sex Positive explores the life of Richard Berkowitz, a revolutionary gay S&M-hustler-turned-AIDS activist in the 1980s, whose incomparable contribution to the invention of safe sex has never been aptly credited. Berkowitz emerged from the epicenter of the epidemic as a community leader, demanding a solution to the problem before anyone else would pay attention.

NAGRADA ZA NAJBOLJŠI DOKUMENTAREC NA L. A. OUTFEST 2008!

Program kratkih lezbičnih filmov

Homo-Risk
eksperimentalni, Slovenija,
2008, dvd, 16', angl. pod.

Dotik (The Touch)
igrani, ZDA, 2007, dvd, 8', angl.

**Ples do sreče (Tanz
ins Glück/Dancing to
Happiness)**

komedija, Švica, 2008, dvd, 16',
angl. pod.

Režija: Barbara Seiler
Glavne vloge: Fiamma Maria
Camesi, Marianne Hamre
Fotografija: Christine Munz
Montaža: Christian Muller
Zvok: Simon Liniger
Glasba: Brian Burman
Produkcija: Zurcher Hochschule
der Kunste

Na plesnih vajah se nepričakova-
no srečata čistilka in direktorica,
obe zaposleni v istem podjetju.

*Two women, a cleaner and a director,
employed in the same enterprise, unex-
pectedly meet at the dancing class.*

**Sosede (El patio de mi
casa/Neighbours)**

komedija, Španija, 2007, dvd, 24',
angl. pod.

Scenarij, režija in produkcija: Pilar
Gutiérrez Aguado
Glavne vloge: María- Pilar Molinero,
Asun- Ana García, Laura- Silvia.
García de Pé, Jonás- Jonatan Guillo
Fotografija: José Manuel Fandos
Montaža: Pilar Gutiérrez
Zvok: Nanuk S.P
Glasba: Nieves Arilla

María živi sama z najstniškim
sinom Jonásom. Spoprijateljji se
s sosedama Asun in Lauro.

*María lives with her teenager son, Jonás.
She befriends neighbours Asun and
Laura, who live alone in the same block
of flats.*

**Ta zlobna in ta sladka (The
Vicious and the Delicious)**

igrani, Avstralija, 2008, dvd, 12',
angl. pod.

Scenarij, režija, montaža in zvok:
Tonnelle Stanford
Glavne vloge: Helen Sutermeister,
Rose Grace, Melissa Hammett
Fotografija: Sam Icklow, Imogen
Heath
Glasba: Asher Pope, Alex Gollan
Produkcija: Stickybeak Films

Odštekana milnica s ponosom
predstavlja neverjetne škandale
v mogočni družini Cassamento.

*An outrageous soap-opera drama, The
Vicious and the Delicious explores the
shocking scandals of the powerful Cas-
samento family and their lovers.*

**Zadnja želja (Una ultima
voluntad/A Last Wish)**

igrani, Argentina, 2007, dvd, 10',
angl. pod.

Scenarij, režija in produkcija: Marco
Berger
Glavne vloge: Oscar Alegre, Manuel
Vignan, Lucas Ferraro
Fotografija: Tomas Peres Silva
Montaža: Alan Scheinsohn
Zvok: Carolina Canevaro

Vojaki se sredi gozda pripravlja-
jo, da bodo ustrelili moškega.
Toda njegova zadnja želja je
nenavadna.

*In the middle of a forest soldiers pre-
pare to shoot a man. But his last wish is
unusual.*

Biti kot drugi (Be Like Others)

dokumentarni, Kanada, Iran, VB, ZDA, 2008, Beta, 74', angl. pod.

Scenarij in režija: Tanaz Eshaghian
Glavne vloge: Ali Askar/Negar, Anoosh/Anahita, Farhad, Vida, Ali Ramani,
Shahin Hamshahri
Fotografija: Amir Hosseini
Montaža: Jay Freund
Glasba: Henning Lochner
Produkcija: Tanaz Eshaghian/Forties B LLC, Necessary Illusions
Productions Inc.

Provokativni pogled ameriško-iranske režiserke na Irance, ki se od-
ločajo za operativno spremembo spola; ta je v Iranu, islamski repu-
bliki strogih moralnih nazorov in tradicionalnih vrednot, dovoljena,
medtem ko za homoseksualnost velja smrtna kazen. Pred več kot
dvajsetimi leti je Ajatola Homeini objavil fatvo (sodbo), po kateri je
sprememba spola dovoljena za »diagnozo transseksualnosti«. Tako
se generacije mladih Irancev feminilnega videza kljub homoseksu-
alni usmerjenosti iz strahu raje odločajo za spremembo spola.

*In the Islamic Republic of Iran, a country with strict social mores and traditional
values, sex-change operations are legal. Over twenty years ago, Ayatollah Khomeini
issued a fatwa (religious edict) making sex change permissible for »diagnosed trans-
sexuals.« Yet homosexuality is still punishable by death. Be Like Others is a fascinat-
ing look at those on the fringes of Iranian life – those looking for acceptance through
the most radical of means.*

NAGRADA TEDDY ZA NAJBOLJŠI DOKUMENTAREC, BERLINALE 2008!
NAGRADA ŽIRIJE NA INSIDEOUT FESTIVALU 2008, TORONTO!
NAGRADA FIPRESCI NA THESSALONIKI DOCUMENTARY FESTIVAL 2008!

Dnevni duh (Daylight Ghost)

komedija, Tajška, 2003, dvd, 10', angl. pod.

Scenarij, režija, fotografija in montaža: Taryart Datsathean, Phisan Sangjan

Glavne vloge: Narongrit Muangmai
Produkcija: Foyhai Films

Mladenič, ki postane duh, zasleduje lepega moškega.

A young guy who becomes a ghost chases after a cute man.

Kenedi se ženi (Kenedi Is Getting Married)

dokumentarno-igrani, Srbija, 2007, 35mm, 80', slov. pod.

Scenarij in režija: Želimir Žilnik

Glavne vloge: Kenedi Hasani, Salji Hasani, Saip Hasani, Max Steiner, Philipp Eisenmann

Fotografija: Miodrag Milošević

Montaža: Vuk Vukmirović, Branislav Klašnja

Produkcija: Terra film, Jet.Co. – VK TV

Rom Kenedi Hasani, bizarni junak več filmov kultnega režiserja Želimirja Žilnika (*Marmornata rit*), si je zgradil hišo in zašel v dolgove. Skupaj z bratom iščeta primerno delo, da bi jih povrnil. Kenedi se odloči tudi za prodajo ljubezenskih uslug, najprej vdovam, potem pa še premožnejšim moškim. Ko se seznanj z novimi, liberalnejšimi evropskimi zakoni, se domisli, da bi si lahko poiskal moža, kar bi mu omogočilo legalno bivanje v EU. Na glasbenem festivalu Exit sreča nemškega geja Maxa, ki ima ravno težave s partnerjem, in zdi se, da je idila s Kenedijem prišla v pravem trenutku.

Kenedi is in huge debt after building a house for his family. He finds himself searching for any kind of work to support himself. Ultimately, he decides to look for money in sex business. Initially offering his services to older ladies and widows, Kenedi later sees prospects in gay marriage. The opportunity arises during EXIT Music Festival, when he meets Max, a guy from Munich.

NAGRADA ZA GLAVNO MOŠKO VLOGO NA FILMSKEM FESTIVALU SRBIJE V NOVEM SADU 2007!

Zadnja želja (Una ultima voluntad/A Last Wish)

igrani, Argentina, 2007, dvd, 10', angl. pod.

Vzhod/Zahod – seks in politika (East/West – Sex and Politics)

dokumentarni, Nemčija, 2008, Beta, 97', angl. pod.

Scenarij, režija, produkcija, fotografija: Jochen Hick

Glavne vloge: Nikolaj Aleksejev, Volker Beck, Sergej Golovač, Peter Tatchell
Montaža: Alexander Fuchs

Zvok: Jörg Theil

Glasba: Matthias Könniger, Stefan Kuschner

Produkcija: Galeria Alaska Productions/Jochen Hick

Dokumentarec s poglobljenim družbenim in političnim prerezom življenja LGBT populacije v Rusiji. Leta 2006 in 2007 so desničarski konservativni in nacistični nasprotniki nasilno zatrli Parado ponosa v Moskvi. Januarja 2007 je Vladimir Putin izjavil, da ne bo kritiziral odločitve moskovskega župana Luškova, ki je prepovedal parado, skrbi pa ga »demografska prihodnost« države. Film prikazuje tako organizatorje in GLBT aktivist/k/e kot tudi mnoge ruske lezbijke in geje, ki se jim boj za demokracijo na ulici ne zdi ne privlačna ne potrebna alternativa, saj se dosti raje samo družijo na gejevskih zabavah.

Both in 2006 and 2007, the Gay Pride Parade attempts in Moscow are violently beaten down by the right wing contra-demonstrators on the street. The film shows both the organizers of the Pride events and also the survival strategies of the majority Russian lesbians and gays, to whom the fight for democracy on the streets doesn't seem to be an attractive alternative.

BERLINALE 2008!

Finnina punca (Finn's Girl)

drama, Kanada, 2007, 35mm, 88', angl.

Scenarij: Laurie Colbert

Režija: Dominique Cardona, Laurie Colbert

Glavne vloge: Brooke Johnson, Yanna McIntosh, Maya Ritter, Gilles Lemaire, Andrew Chalmers

Fotografija: Patrick McGowan

Montaža: Gino Zolezzi

Zvok: Susan Fairbairn

Glasba: Tom Third

Produkcija: Cardona-Colbert Production

Ginekologinja Finn Jefferies žaluje za svojo umrlo partnerko Nancy, od katere je prevzela ginekološko kliniko, ki je nenehno tarča vse bolj fanatičnih nasprotnikov splava. Finn poskuša preživeti z bremenom izgube partnerke in z vsakdanjim tveganjem življenja na delovnem mestu, hkrati pa si prizadeva izboljšati odnos z njuno enajstletno hčerko Zelly Bean, čeprav materinske vloge ni vajena. Hči pa svojo žalost izraža z neukrotljivo samovoljo in z divjim uporom proti svoji »drugi« materi. Težave se le še stopnjujejo, kajti Zelly vse pogosteje šprica šolo, kadi travo in krade po trgovinah.

Nothing had ever rocked dr. Finn's passionate, committed life until the untimely death of her beloved long-term partner, Nancy. She also took over her lover's abortion clinic that is being protested by increasingly violent »pro-lifers«. As she flounders in her grief, she takes risks that jeopardize her relationship with their daughter, eleven-year-old Zelly Bean.

VEČ NAGRAD ŽIRIJE IN PUBLIKE NA GLBT FESTIVALIH PO SVETU!

petek 5. 12. 22.00

sobota 6. 12. 18.00

Vse moje življenje (Toul Omri/All My Life)

drama, Egipt, 2008, Beta, 120', angl. pod.
Scenarij, režija in montaža: Maher Sabry
Glavne vloge: Mazeen Nassar, Jawa-Louai-Mehammed Amadeus, Julian Gonzalez Esparza, Maged-Bassam Kassab
Fotografija: Maher Mostafa
Glasba: Elias Elia
Produkcija: Maraia Film, The Egyptian Underground Film Society (EUFS)

Za Ramija je bilo še vse dobro, dokler je skrival svoje življenje. Toda potem ga zaradi poroke z žensko nepričakovano zapusti dolgoletni ljubimec, njegova najboljša strejt prijateljica pa se zaradi nevzdržnega odnosa egiptovske družbe do žensk odloči za študij v Ameriki. Rami se začne soočati s samoto, z bežnimi odnosi brez prave ljubezni in sploh s trdo realnostjo gejev v Egiptu, ki v svoji državi nimajo ne prostora ne varnosti. Kruto poslabšanje situacije pomeni tudi množična aretacija gejev na zabavi na Queen Boat (l. 2001). Izjemno pogumen film o zatajevani gejevski subkulturi, ki so mu islamski krogi napovedali sežig.

For Rami, all is for the best as long as he keeps it to himself. But when his longtime lover leaves him to marry a woman and his best friends drift away, he comes face to face with the harsh realities of life as a gay man in Egypt. Against the backdrop of the notorious Queen Boat arrests of 2001, he plunges into a world of loveless friendships and loneliness.

Samotno bdenje (A Lonely Vigil)

dokumentarni, VB, 2008, dvd, 5', angl.
Režija in montaža: Ian McDonald
Fotografija: James Marcus Tucker
Produkcija: interventions

Jason potuje iz Brightona v London, da bi sam bedel na kraju, kjer je pred desetimi leti naredil samomor Justin Fashanu, prvi odkriti gejevski nogometaš na svetu.

Jason journeys from Brighton to London on a lonely vigil to mark the tenth anniversary of the death by suicide of Justin Fashanu, the world's first and openly gay footballer.

Knjižnica (The Library)

igrani, ZDA, 2008, dvd, 7', angl.
Scenarij, režija in montaža: Joshua Lim
Glavne vloge: Chase Matthews, John Kozyra, Kelli Thompson
Fotografija: Evan Christensen
Zvok: Baek Kilyoung
Glasba: Nathan Matthew David
Produkcija: Malacca Pictures

Obiskovalca knjižnice se molče spogledujeta.

A library patron encounters to love.

Fant, ki sem ga poznala (She's A Boy I knew)

dokumentarni, Kanada, 2007, Beta, 70', angl.
Scenarij, režija, fotografija, montaža, zvok in produkcija: Gwen Haworth
Glavne vloge: Gwen Haworth, Malgosia Rawicz, Colleen Haworth, Thomas Haworth, Kim Haworth
Animacija: Michael A. Mann, Diego Maclean
Glasba: Daniel E. Moxon

Gwen Haworth je posnela dokumentarec o svoji operativni spremembi iz moškega v ženski spol, pri čemer je uporabljala tudi arhivske posnetke iz svojega življenja in animacijo. O doživljanju njene razmeroma pozne spremembe govori tudi njena bivša žena in člani njene družine, ki so bili sprva šokirani nad tem, da je nekdanji sin že dolgo čutil, da ni tega spola, s katerim se je rodil. Gwenina avtobiografija se osredotoča predvsem na medosebne družinske in prijateljske odnose, ki se nepričakovano poglobijo, ko vsi skupaj le presežejo vnaprejšnje in tudi stereotipne predstave o spolu in seksualnosti.

Using archival footage and animation, Vancouver filmmaker Gwen Haworth documents her male-to-female gender transition partially through the voices of her anxious but loving family, best friend, and wife. Finding self-empowerment through self-representation, She's A Boy I Knew is a comic, heartbreaking, and uplifting autobiography that focuses on the interpersonal relationships.

VEČ NAGRAD NA GLBT FESTIVALIH V ZDA IN KANADI!
NAGRADA OBČINSTVA ZA NAJODMEVNEJŠI KANADSKI FILM NA FESTIVALU V VANCOUVRU 2007!

sobota 6. 12. 20.00

Jaz sem gej (Jag är bögl/I Am Gay)

igrani, Švedska, 2008, dvd, 15', angl. pod.
Scenarij in režija: Nicolas Kolovos
Glavne vloge: Andreas Strinder, Basia Frydman, Ove Wolf, Pär Luttrop
Fotografija: Andreas Lennartsson
Montaža: Carl Javér
Zvok: Christian Holm
Glasba: David Flair
Produkcija: Götafilm AB, Vitamin AB

Alex, Šved grškega izvora, se je odločil, da bo staršem in bratu razkril svojo veliko skrivnost in jim povedal, da je gej. A ko se poti na družinskem kosilu, se mu zazdi, da bi bila to katastrofa.

Alex, a Swedish man of Greek ancestry, has decided to reveal his great secret: that he is gay. Telling his family would be disastrous. That, at least, is what he thinks as he sits by the dinner table, agonizing about whether to tell them the truth.

sobota 6. 12. 20.00

Pritajenci (Clandestinos)

drama, Španija, 2007, 35mm, 80', angl. pod.

Scenarij: Antonio Hens, Gabriel Olivares

Režija: Antonio Hens

Glavne vloge: Israel Rodríguez, Mehroz Arif, Hugo Catalán, Juan Luis Galiardo, Luis Hostalot

Fotografija: César Hernando

Montaža: Julio Gutiérrez

Zvok: David Machado

Glasba: Sergio García

Produkcija: Malas Compañías

Trije mladi prestopniki, Maročan Driss, Mehičan Joel in Bask Xabi, pobegnejo iz mladinskega zapora. Xabi je bil nekoč močno povezan z Iñakijem, pripadnikom teroristične skupine ETA, in ga želi ponovno najti. Toda Iñaki se je pogreznil v zemljo. Zaradi prijatelja Xabija se za ETO navduši tudi Driss, ki se hoče izogniti deportaciji v Maroko. Skupaj izvedeta bombni napad v središču Madrida, da bi opozorila nase. Iñaki resda izve, da je Xabi na prostosti, vendar mu pripadniki teroristične skupine ne dovolijo srečanja z nekdanjim učencem. A Xabi ga vztrajno išče, saj ga nanj vežejo tudi romantični spomini.

Xabi manages to escape prison, together with mate Joel – a young Mexican and Driss – a Moroccan who is waiting to be deported. All three of them head for Madrid in search for Iñaki and Xabi has hopes of joining the terrorist group ETA. But Iñaki is missing. Xabi and Driss launch a bomb attack in the very heart of Madrid to prove Iñaki and ETA that they are worthy to join the band.

sobota 6. 12. 22.00

Nevidni svet (The World Unseen)

drama, Južna Afrika, VB, 2007, Beta, 94', slov. pod.

Scenarij: Shamim Sarif po lastnem romanu

Režija: Shamim Sarif

Glavne vloge: Lisa Ray, Sheetal Sheth, Parvin Dabas, Nandana Sen, David Dennis, Grethe Fox

Fotografija: Mike Downie

Montaža: David Martin

Zvok:

Glasba: Richard Blackford

Produkcija: Elightenment Productions, DO Productions

Južnoafriška republika v petdesetih letih apartheida. Svobodomiselnina in samosvoja Amina je prelomila vsa pravila svoje konvencionalne indijske družine in zakone apartheida. Lokal namreč vodi skupaj s temnopoltim partnerjem, pa še poročena ni. Ko spozna Miriam, mlado tradicionalno ženo in mater, se med njima nepričakovano splete nežna prijateljska vez. Neobičajna Amina Miriam vznemirja in začne se spraševati o prej samoumevnih pravilih, ki jo v resnici močno omejujejo. Ko Amina pomaga skriti Miriamino svakinjo, se sproži veriga dogodkov, ki obema spremeni življenje.

Free-spirited Amina has broken all the rules of her own conventional Indian community, and the new apartheid-led government, by running a café with Jacob her »coloured« business partner. When she meets Miriam, a young traditional wife and mother, their unexpected attraction pushes Miriam to question the rules that bind her.

NAGRADA OBČINSTVA NA MIAMI LESBIAN AND GAY FILM FESTIVAL 2008!
SREBRNA MEDALJA NA VERZAUBERT FILM FESTIVAL 2008!

CELJE, Kino Metropol

četrtek 4. 12. 20.00

Pritajenci (Clandestinos)

Španija, 2007, 35mm, 80', angl. pod.

petek 5. 12. 20.00

Homo-Risk

Slovenija, 2008, dvd, 16', film kolektiva Vstaja Lezbosov

Nenadoma lansko zimo (Improvvisamente l'inverno scorso/Sudenly, Last Winter)

Italija, 2007, Beta, 80', angl. pod.

sobota 6. 12. 20.00

Plavajoči cvetovi (Piao lang qing chun/Drifting Flowers)

Tajvan, 2008, 35mm, 97', angl. pod.

nedelja 7. 12. 20.00

Punčke (Pusinky)

Češka republika, 2007, 35mm, 90', angl. pod.

KOPER, Mladinski in kulturni center

četrtek 4. 12. 20.30

Vse moje življenje (All My Life)

Egipt, 2008, dvd, 120', angl. pod.

petek 5. 12. 20.30

Privlačnost (Affinity)

VB, Kanada, Romunija, 2008, dvd, 90', angl.

petek 5. 12. 22.30

Pozitivni seks (Sex Positive)

ZDA, 2008, dvd, 76', angl.

sobota 6. 12. 20.30

Homo-Risk

Slovenija, 2008, 16', film kolektiva Vstaja Lezbosov

Nenadoma lansko zimo (Improvvisamente l'inverno scorso/Sudenly, Last Winter)

Italija, 2007, dvd, 80', angl. pod.

sobota 6. 12. 22.30

Finnina punca (Finn's Girl)

Kanada, 2007, dvd, 88', angl.

nedelja 7. 12. 20.30

Pritajenci (Clandestinos)

Španija, 2007, dvd, 80', angl. pod.

Claudette

Intervju s Sylvie Cachin

Kakšna je bila osnovna zamisel projekta?

V prvi vrsti me je zanimalo vprašanje transspolnosti. Claudette sem srečala v nekem baru v četrti, kjer stanujem in lesk v njenih očeh me je nemudoma prevzel. S problematiko prostitucije sem se srečala šele pozneje. A ker sem hotela napraviti Claudettin portret, sem morala seveda vključiti vse, s čimer se ukvarja. Teme, kot so spolna identiteta, socialna vloga ženskam podrejenih moških ter nadalje sam položaj posameznika v družbi, v kateri živi, me zelo zanimajo. Transseksualci me fascinirajo. Všeč mi je njihova dvojnost, nemir, ki ga občutim ob samem prepletanju spolov. Takšne osebe so navadno zelo očarljive, kar si sicer razlagam z njihovo intimno potrebo po zapeljevanju in spolni potrditvi kot bodisi ženska bodisi moški. Na začetku razmišljanja o tem se mi je zdelo, da je transspolna oseba v širšem smislu skrajni primer spolnega razlikovanja; odpira namreč vprašanja o spolni usmerjenosti, o družbeni vlogi moških in žensk. Navdse očitno pretresa heteronormativne in patriarhalne kodekse, pritiske binarne družbe (moški-ženska). Po mojem je transseksualka, ki zavestno sprejme svojo naravo, hočeš nočeš ekstravertirana ... Ker tako očitno izpričuje, da je ženska, na nek način živi nenehni *coming out*. V tem pogledu se mi zdi svobodna. In to svobodo sem želela približe spoznati.

Kako je delo s Claudette potekalo?

Začela sem z določeno prednostjo – s prednostjo petletnega prijateljstva, s katerim sem si pridobila zaupanje že pred samim snemanjem filma. Druga drugo zelo spoštujeva. Vedela je, da moj pristop ne bo zlonameren niti je v zvezi z njenim spolom ali z njenim delom ne bom obsojala. Še posebej sem želela izvedeti, kako združuje svoje družinsko življenje – z žensko, s katero je poročena že štirideset let in s katero živi še danes – ter delo prostitutke. Ko sem ji predstavila svoj filmski projekt, je sodelovanje prijazno sprejela, a pod določenim pogojem: o njeni družini ne bova govorili. Strinjala sem se, sama pri sebi pa sem si rekla: nikoli mi ne bo uspelo narediti filma o njej, če se ne bova pogovarjali o njeni družini ... Ostalo sta naredila čas in moja vztrajnost.

Začela sem jo spremljati pri njenih aktivnostih zagovornice pravic prostitutk v okviru društva *Aspasie* (za zaščito pravic ponudnikov in ponudnic spolnih uslug v Ženevi). Snemala sem jo med srečanji z drugimi aktivisti, člani *Aspasie*, mediji, na šolah, kamor so jo povabili na razgovor. V javnosti je kamero sprejela brez težav; gledalcem je s svojim zgledom hotela podati določeno sporočilo.

Po dobrem letu takšnega snemanja pa sem se končno začela ukvarjati z njenim zasebnim življenjem. Dva meseca sva se srečevali v neki kavarni in se posvetili obdobjem v njenem življenju. Pogovore sem snemala na avdio kaseto. Šlo je za sproščene, prijateljske, dokaj svobodne trenutke, skozi katere sem odkrivala številne preobrate v njenem življenju. Kot nekakšna preiskovalka sem poskušala odkriti in razumeti zame bistvene reči: kako je sprejela svojo spolno ambivalenco in zakaj ljubi svoj poklic prostitutke. A če je o prostituciji govorila sproščeno, je bila njena pripoved o življenju fanta/dekle, moškega/ženske nedosledna, včasih celo protislovna. Ugotovila sem, da je bilo v njej precej »subjektivne resnice«, kot temu pravim jaz, ali »idealizacije lastnega življenja«, kot je to kasneje imenovala ona. V tistem letu in pol sem naredila kar nekaj predhodnih intervjujev in posnela veliko pogovorov, preden mi je zaupala nekatere ključne stvari ... Prosila sem jo tudi, naj se vprašanj, ki so me zanimala, loti analitično, toda Claudette je človek, ki ima precej večji dar za življenje kot za analiziranje ...

Podoživljala sem

vse, o čemer sem

pripovedovala; svojo

mladost, dobre in

slabe trenutke.

Intervju s Claudette

Kamera vam je ves čas za petami. Kako ste snemanje sprejeli?

V projekt sem privolila iz več razlogov. Prvič, ker sem po naravi zelo odprta in zlahka govorim o svojem zasebnem življenju – 'zasebno' seveda, saj sem v preteklosti doživela marsikaj ... Rekla sem si: film bo še izkušnja več v mojem življenju. V prvi vrsti sem hotela, da bi bila izpoved posvečena toleranci, ljubezni. Pri mojih letih je snemanje filma edinstvena priložnost, da za sabo pustiš neko sled, sporočilo. Takšna možnost je dana le redkim. Pri odločitvi za sodelovanje v filmu pa je pomembno vlogo odigral tudi moj aktivizem za pravice spolnih delavk. A če bi na začetku projekta vedela, da me bo režiserka v osebni izpovedi pripeljala tako daleč, bi povabilo najbrž zavrnila. Takrat zagotovo ne bi privolila v izpoved, kaj vse sem doživela s svojo partnerko, saj živiva v majhnem kraju; Švica je tako kantonska in ljudje tako zadržani zaradi židovsko-krščanskih predsodkov ... Če sem se torej razkrila, sem se zgolj zaradi pritiska in talenta Sylvie Cachin, ki me je uspela zvabiti na pot, kamor je hotela sama. Večkrat je na novo formulirala kakšno vprašanje, skupaj sva grebli po nekaterih vidikih mojega življenja, kopala je v globino. In to tako dobro, da sem bila na koncu jaz tista, ki sem jo prosila, naj spet začne snemati. Toda to sem zmogla samo zato, ker sem ji zaupala: zaradi najinega prijateljstva sem na kamero pozabila. Filma, ki sva ga snemali, nisem videla, pred očmi sem imela zgolj Sylvie, ki je hotela spoznati mojo življenjsko zgodbo. Podoživljala sem vse, o čemer sem pripovedovala; svojo mladost, dobre in slabe trenutke. Če ne bi bilo nje, ne bi iz sebe nikoli spravila določenih dogodkov ali občutij, ki sem jih na tak način razkrila prvič. Filma seveda nisem posnela zaradi slave niti zaradi denarja ...

Je bilo med snemanjem tudi kaj neprijetnih trenutkov?

Seveda. Ko sem morala na primer pripovedovati o Carmen in o izkušnjah v Tangerju, o svojih prvih srečanjih s prostitucijo ... Dostikrat sem rekla, da zaradi prostitucije nisem trpela, a to ni povsem res in to v filmu tudi priznam: takrat resda nisem zamerila Carmen, ki me je v prostitucijo vpeljala, a danes bi na stvari gledala drugače in nekaterih reči tudi ne bi priznala. Kar je dobro pri vsem skupaj je, da ne gre za fikcijo, temveč za resnico o intimnem življenju neke 'osebe'.

Kaj vam je film prinesel?

Zaradi tega filma ne bom nikoli umrla! Je nekakšno podaljšanje mojega življenja, živela bom še petdeset let! In druga pomembna stvar: pustila bom sporočilo. Negativna plat takšnega razkrivanja pa je, da je lažje moškemu reči, 'privoščil sem si kurbo' kot ženski priznati 'našla sem si stranko'. Pred premiero filma sem padla v depresijo, bilo me je strah ... Kdo pa je sposoben zlahka razgaliti svoje intimno, spolno življenje pred javnostjo, sploh pred ljudmi, ki jih srečujemo vsak dan ... In po koncu projekcije sem kar naenkrat zaslišala bučen aplavz! Ljudje so ga lepo sprejeli; rekla sem si: »Zmagali smo!«

Pa na osebni ravni?

Film mi je prinesel določeno potrditev. Manj me je sram odkrito govoriti o svojem spolu ali o svojem delu v prostituciji. Zdaj si želim izzivati. Želim si reči na glas: »Claudette je Claudette. In Claude je Claude.«

Zakaj ne želite, da bi bil film predvajan na frankofonski švicarski televiziji in v Franciji?

Najprej zato, ker moja partnerka na začetku projekta ni želela, da bi jo snemali. Kasneje pa se nam je pridružila, ko smo šli za teden dni snemat v Camargue na jug Francije, in počasi je postajala zaupljivejša. A resnična zavora je moja družina. Živim tradicionalno družinsko življenje. Družina moje snahe in morda celo moji otroci se s tem sporočilom niso pripravljeno soočiti. Če bi izvedeli za mojo prostitucijo in svobodomiselnost v zvezi s spolnostjo, bi to zlomilo 60 let življenja moje žene ... Nekega dne je snaha samo namignila na mojo prostitucijo v Ženevi in bilo mi je tako strašno, da sem hotela pri priči izginiti. A če bi bilo odvisno zgolj od mene, ne bi imela nikakršnih zadržkov; zaradi mene bi film lahko predvajali kjerkoli.

Prevedla Mateja Seliškar Kenda

Claudette

Claudette, izumiteljica lastnega spola

Fascinanten, očarljiv in na trenutke šokanten dokumentarec *Claudette* sega vse od intimne življenjske izpovedi 69-letne/ga Clauda/Claudette, ki rojen/a kot hermafrodit živi življenje ženske, pa tudi moškega in je sama v praksi iznašla tretji spol, ki pa je družbeno determinirano pogosto zožen na žensko ali moškega, saj je spolna bipolarnost ena osnovnih socialnih delitev. Claudette ni transvestitka, kot rada sama poudari, ni moški, ki bi se preoblačil v žensko, temveč transseksualka. Za nameček poleg svojega spola, ki ga družba noče videti, opravlja še nevidni poklic prostitutke.

Subtilna, nevsiljiva kamera režiserke Sylvie Cachin ji sledi po nočnih ulicah, ko odzvanjajo petke prodajalk ljubezni, po barih, v katerih se zabavajo prostitutke, po novinarskih konferencah, kjer se odvija

bitka za njihove socialne pravice. Claudette je tudi družbena aktivistka. In potem se vračamo nazaj, k starim črno-belim fotografijam z afriške obale, kjer je preživela svoje otroštvo, brezskrben, blag čas ob svojih starših ter zapeljive izkušnje z ljubimko in poznejšo zvodnico. Intimno pripoved o doživljanju lastne spolnosti – ljubezenskem življenju ženske, ki je pozneje velik del življenja preživela kot moški, poročena z žensko, v katero se je zaljubila na prvi pogled – prekinjajo prizori iz sedanjosti: nastopi na odru, ulične akcije, sne-manje filma, pa tudi posnetki iz zasebnega življenja: od kolesarskih užitkov do plavanja v dvoje.

Film vznemirja na več ravneh in z vprašanji, ki jih zastavlja, spodkopava ne le tradicionalne krščanske, židovske, konservativne vrednote, temveč postavlja na glavo tudi osebno razmišljanje gledalca/ke o lastnem spolu, seksualnih željah in obnašanju. Še tisti del seksualnosti, ki se zdi samoumevno določen z biološkim spolom, je s tem filmom postavljen pod vprašaj, kot tudi vse, kar spremlja spolno delitev: vzorci obnašanja, razporejanje moči.

Je Claudette res izumila svoj spol ali pa le celo življenje uspešno prehaja iz moškega v žensko? Kako to, da je njeno življenje moškega varno, ustaljeno, urejeno, kot ženska pa vsakič znova polno neprijetnih soočenj, bolečih izkušenj, ekscesnih užitkov? Zakaj moški vedno znova prihajajo k njej po povsem ženske seksualne usluge, čeprav so poleg nje na voljo 100% ženske?

Jana Putrle Srdić

Nenadoma lansko zimo

»Majcena mojstrovina, ki jo odlikujeta politična in kinematografska daljnovidnost.«
Cristina Piccino, *Il Manifesto*

»Zaskrbljen in oster kinodnevnik.«
Fabio Ferzetti, *Il Messaggero*

»Ne komedija ne tragedija, dragi Berlinčani: to je italijanska farsa.«
Concita de Gregorio,
La Repubblica

»Duhovito in elegantno posneto osebno potovanje skozi bizantinski svet italijanske politike in v mračno srce homofobije.«
Leslie Felperin, *Variety*

Zgodba o Luci in Gustavu (prvi je samostojni novinar in filmski kritik, slednji kulturni dopisnik za francosko-nemški kanal Arte in ustvarjalec kratkih filmov) in o njunem razočaranju, ko ju je nenadoma lansko zimo preplaval nepričakovan in nepredviden val homofobije, ki je hudo pretresel njun vsakdan.

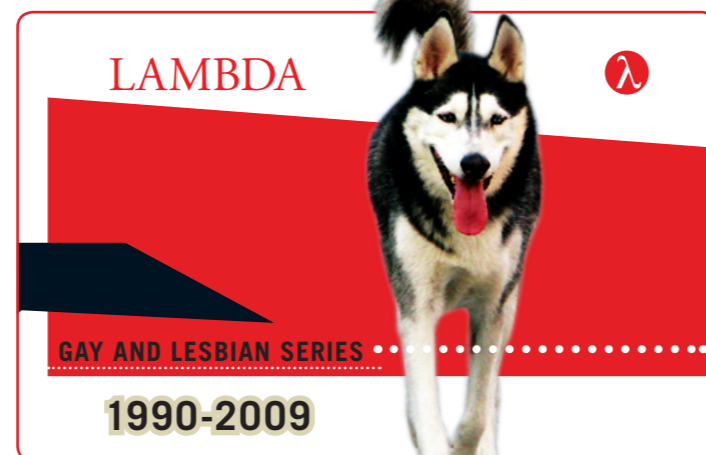
Februarja 2007 je Prodijska vlada, v skladu s smernicami Evropske unije in lastnim političnim programom po večmesečnih razpravah, predstavila predlog zakona o civilnih zvezah, ki bi vključeval tudi homoseksualne pare. Tradicionalno – pravzaprav patološko – neuravnovešeno politično vzdušje v državi tisočih protislovij in večno kontaminiranega medijskega prostora, ki se polni s televizijskimi »shopping centri« za zdolgočasene gospodinje, je že samo po sebi dovolj labilno, toda tako politični kot medijski odzivi na predlog zakona so bili za mladi par velik šok. Šok, ki jima je vлил silno željo po tem, da bi problematiko, ki sta jo doslej morda spremljala zavita v vato, bolje raziskala.

Italija se je namreč v trenutku razdelila na tiste, ki so bili za, in tiste, ki so bili kategorično proti. Negativni odzivi, ki so praviloma vedno glasnejši, so bili zaskrbljujoči in Gustav je prepričal Luco, da začneta snemati dokumentarec o dogodku. Oborožena s HDV kamero in poizvedovalno odločnostjo, sta stopila na rimske ulice, da bi zbrala pričanja, pripombe in izjave vsakdanjih ljudi, verskih skupin ter predstavnikov obeh političnih opcij ob različnih dogodkih, shodih in prireditvah, ter obenem spremljala razpravo, ki je več mesecev stagnerala v senatu.

Z vse izrazitejšim nelagodjem mlada ustvarjalca tako zabeležita – z vnmemo, pa tudi ironijo, ki je ob takem podvigu nedvomno potrebna za preživetje – več mesecev sterilnih, manipulativnih polemik in napadalnih nebuloz. Rezultat je ne ravno spodbuden portret razdvojene države, ki pod močno ukoreninjenim vplivom medijev, politične retorike in Vatikana vztrajno dojema homoseksualnost kot bolezen, predvsem pa kot grožnjo, ne ve pa točno, zakaj.

V času, ko se meje postopno rušijo, smo tako priča fenomenu enosmernega prodiranja, ko je prehod napredku ne le zaprt, pač pa strogo prepovedan, neumni predsodki in spodbujanje umske zakrknjenosti pa se širijo po mili volji. In to, kot vemo, seveda ni le italijanska specifika.

Luka Pieri

Devotee

Intervju: Rémi Lange in Hervé Chenais

Kako sta se spoznala in zakaj sta se odločila za sodelovanje?

Rémi Lange: Srečala sva se na Pomladi društev aprila 2005. Hervéjeva stojnica je bila nasproti moje. Ujela sva se, in ker sem prodajal DVD-je svojih filmov, sem ga opozoril na tiste, ki bi ga utegnili zanimati, kot sta *Mes parents* in *Le zizi de Billy*.

Hervé Chenais: Zelo sem bil vesel, da sem ob tej priložnosti spoznal Rémiya; videl sem nekatere njegove filme in prebral vrsto člankov o njem. Posebej me je prevzela avtentičnost njegovih filmov: pripoveduje o resničnem življenju, brez olepševanja. Naslednje leto sva se na istem sejmu znova srečala in takrat mi je predlagal, da bi v zvezi z mojim primerom naredil film. Tega sem si sicer že dolgo želel in sem se o morebitnem sodelovanju pogovarjal že z nekaterimi drugimi ustvarjalci.

Kako sta si razdelila nalogo?

R. L.: Samega področja nisem poznal najbolje, in ko sem ugotovil, da gre za Hervéjevo zgodbo, sem ga prosil, naj napiše scenarij. Všeč mi je, če avtor ali igralec zaupa in se popolnoma preda režiserju. Hervé se je povsem razgalil: razkril je svoje težave, svoj vsakdan, svoje telo.

H. C.: Prvi scenarij sem pisal od aprila do septembra 2006, pri čemer sem imel ves čas pred očmi, da bom prizore, ki sem si jih zamislil, tudi sam odigral. Tekst sem nato dal Rémiyu, nakar ga je bilo potrebno obdelati 'za zaprtimi vrati', saj je prva verzija vključevala preveč prizorišč in oseb. Hotel sem, da Rémi vtisne vanj svoj pečat, kot tudi da bi drugi igralec, Guillaume Quashie-Vauclin, sodeloval pri filmu, na katerega bi bil ponosen, saj njegova vloga nikakor ni enostavna. Na koncu je on predlagal kar tri scene, ki jih brez njega ne bi bilo!

Fetišist resda pripoveduje osebno zgodbo, zdi pa se, da želi obenem razkriti tudi hinavščino informacijske družbe, katere leitmotiv so strpnost, odprtost, sprejemanje drugih, medtem ko predstave, ki jih posreduje, zapirajo človeštvo v določeno normo?

R. L.: Fizično posebnost Hervéjevega telesa je treba obravnavati širše: kako v sodobni družbi sprejeti nekoliko drugačno telo? Hervé nima konstitucije, ki bi spominjala na modele v revijah in prav to idealizirano podobo skušamo razbiti, gledalce spodbuditi k razmišljanju in soočenju z drugačnim telesom. Opažamo namreč, da je gejevski milje – ki bi pravzaprav moral biti skrajno odprt – zelo netoleranten do vprašanja zunanosti, pa naj so to posamezniki ali mediji, ki prikazujejo zgolj določen tip, v katerem se prepozna le peščica.

H. C.: Revije so tiste, ki ustvarjajo norme in nam nakazujejo, kako naj bi v skladu z njimi živeli: 'To sem prebral, torej se moram strinjati tudi s tem načinom razmišljanja.' In veliko gejev normi sledi kot trop ovac! Zato sem hotel razkrinkati hinavščino homoseksualcev, ki pod krinko tolerance še zdaleč ne sprejemajo vsakogar. V resnici je zelo malo gejev, ki se ne bi ozirali na zunanost: to je očitno v barih, klubih ... A obstajajo tudi odprti ljudje, tisti namreč, ki ostajajo človeški. Sam se počutim dobro le v okviru medvedje subkulture, kjer so vsi drugačni: vsak ima določeno fizično posebnost in vsi se med seboj sprejemajo! Kar nikakor ne velja za klube človeških kokoši v mondenih četrtih Pariza.

R. L.: Obstajajo ljudje, ki si v avanturo z drugačnimi upajo spustiti z veliko topline. Medčloveški stik je vsekakor možen, toda na trajnejšo zvezo je težko računati, saj je spolna privlačnost dostikrat pogojena s telesno posebnostjo. Osredotoči se na nekaj, kar vsi drugi zavračajo in se končno spreobrne v skrajnem, celo patološki rasizem.

H. C.: Danes se izogibam vsem, za katere nisem drugega kot spolni objekt. S tem sem opravil. Ko svoje telo sprejememo, sprejememo tudi fantazme drugih, a misel, da si zgolj objekt, nikakor ni prijetna, saj ne pride do izmenjave, medsebojnega predajanja, ki je znak resnične ljubezni.

Tako kot obstaja enotna politična miselnost, obstaja tudi enotna gejevska miselnost, toda cilj katere ni razvoj LGBT družbe, ampak zadovoljevanje finančnih interesov ekonomskih akterjev, ki homoseksualnost zgolj izrabljajo za svoj posel?

R. L.: Da, splošna gejevska miselnost favorizira stereotipe in pogojuje tudi vedenje homoseksualcev. V pariškem Maraisu je še kako očitna: vsi se odzivajo na enak način, vsi poslušajo enako glasbo, gledajo iste filme, nekje v ozadju pa to podpira pomemben biznis. Mislim, da se poneumljamo, čeprav je med geji dosti ljudi, ki znajo razmišljati. Ampak razmišljanje včasih ni dovolj: dostikrat med zavedanjem in konkretizacijo tega zavedanja v vsakdanjem življenju zeva velik prepad.

Delaš trenutno še na kakšnih drugih projektih?

R. L.: *Fetišist* je zame zelo pomemben film. V svoji filmografiji bi ga uvrstil na drugo mesto, takoj za *Omelette*. Mislim, da bo deležen precejšnjega zanimanja, saj je prvi film, ki govori o tem vprašanju, kot je bil *Pot ljubezni* (Tarik el hab – videli smo ga na festivalu leta 2005) prvi, ki je soočil homoseksualnost in islam. Trenutno je moj glavni cilj, da ta film zaživi. Namenoma smo ga premierno predvajali v času pariške Parade ponosa, saj smo hoteli publiko šokirati s podobo, ki je nekoliko drugačna od videza lepih, mišičastih tipov.

Prevedla Mateja Seliškar Kenda

Revije so tiste, ki ustvarjajo norme in nam nakazujejo, kako naj bi v skladu z njimi živeli: 'To sem prebral, torej se moram strinjati tudi s tem načinom razmišljanja.'

Devotee

Samo ženske in moški

V tradicionalno, patriarhalno urejenih družbah, kamor spada večina islamskih držav, ni prostora za nikogar drugega kot samo za ženske in moške. Kot prikazujeta dokumentarna filma letošnjega festivala *Biti kot drugi* in *Džihad za ljubezen* (pa seveda tudi egiptovski igrani *Vse moje življenje*), so v islamskih državah spolne manjšine marginalizirane, preganjane in tako ali drugače kaznovane. Da bi lahko živeli svojo homoseksualno identiteto, se veliko homoseksualnih muslimanov islamu odreče, nekateri pa v njem kljub temu vztrajajo. Kako jim uspeva in kaj vse morajo prestati, če se odločijo za to pot, prikazuje dokumentarni film *Džihad za ljubezen*, ki skozi različne življenjske zgodbe lezbijk in gejev prikaže raznolikost islamskega sveta. Enako film *Biti kot drugi* slika različne usode, predvsem pa postreže s presenetljivo informacijo, da je Iran druga država na svetu po številu opravljenih operacij spremembe spola. Več tovrstnih operacij opravijo le na Tajskem. Toda transseksualci v Iranu niso dobili možnosti, da se podvržejo operativnemu posegu spremembe spola, ker bi bil vodja islamske revolucije ajatola Ruholah Homeini liberalnega duha, temveč ravno zaradi njegove pragmatičnosti in konservativnosti. To je bil edini način, da tudi »drugačni« postanejo »enaki kot drugi«.

Odnos islamskih držav do homoseksualnosti

Kot v ostalih treh velikih monoteističnih verstvih tudi v islamu velja prepričanje, da je človek »po naravi« heteroseksualen. Homoseksualnost je v islamski družbi obravnavana kot deviacija, odstopanje od naravnega reda in zato jo je potrebno nekako »regulirati«. V Koranu je homoseksualnost opredeljena kot razvrat (7:80), prekoračitev vseh meja zla (7:81), grešenje čez vsako mero (26:166), brezumno početje (27:55), največje nečistovanje, najodvratnejše in gnusno početje (29:29 in 26:168) in kot nekaj, kar počnejo neverniki (29:31). Zato je po šeriatskem pravu, ki temelji na Koranu in hadisih, kazen za homoseksualno vedenje bičanje, osebo, ki v takšnem vedenju vztraja, pa lahko doleti tudi smrtna kazen (obglavljenje, ustrelitev, obešenje ali kamenjanje).

Iran in islamska revolucija

V Iranu, kjer so muslimani pretežno imamiti (89 odstotkov) in je imamizem uradna državna vera, pravni sistem temelji na islamskem pravu. Četrty člen ustave določa, da mora vsa zakonodaja temeljiti na islamskih merilih, ta pa izvirajo iz Korana in hadisov ter kanonskih odločitev ajatole, ki je pri imamitih najvišja verska avtoriteta in ima pravico sprejemati kanonske odločitve.

Ko je leta 1979 v Iranu prišlo do islamske revolucije, je monarhijo zamenjala fundamentalistična vlada ajatola Ruholaha Homeinija. Tako kot danes, je tudi takrat veljalo, da je homoseksualno vedenje kaznivo dejanje, ki se kaznuje z bičanjem in zaporom, v primeru »vztrajnega spodkopavanja in žaljenja družbenega reda« pa tudi s smrtno kaznijo. Po iranskem kazenskem pravu so bili enako obravnavani tudi transseksualci. Toda kmalu po revoluciji, leta 1983, je Fereydoon Molkara obiskal ajatolo Homeinija in po tem dogodku se je življenje iranskih transseksualcev popolnoma obrnilo na glavo.

V javnosti obstaja več različic zgodbe o tem dogodku, vsem pa je skupno, da si je Fereydoon Molkara, po

različnih neuspešnih poskusih, leta 1983 vendarle uspel izboriti osebni obisk pri samem ajatoli. Ko ga je ta končno sprejel, mu je Fereydoon Molkara razložil, da ni moški, temveč ženska ujeta v moškem telesu in svojo izjavo podkrepil tako, da je ajatoli pokazal prsi, ki so mu zrasle zaradi hormonske terapije. To je ajatolo tako presunilo, da je takoj izdal fatvo, po kateri ima vsaka transseksualna oseba pravico do operacije in tudi do pravnoformalne spremembe spola. To pomeni, da je po operaciji oseba upravičena do novega rojstnega lista, osebne izkaznice in vozniškega dovoljenja. Fatva je ostala v veljavi do danes, Iran pa je postal po številčnosti tovrstnih operacij druga država na svetu.

Omenjena fatva je Fereydoonu Molkari omogočila, da je uradno postal Maryam Hatoon Molkara. S tem se je popolnoma spremenila tudi njegova družbena vloga. Vendar obvezno nošenje čadorja in upoštevanje družbenomoralnih pravil, ki v Iranu veljajo za ženske, zanjo ni predstavljalo bremena, temveč dolgo želeno osvoboditev. Vendar ta fatva ni bila le osvobajajoča. S pravicami, ki so bile podeljene transseksualcem, se je operacija spola postavila kot možna izbira tudi homoseksualcem. To je postala izbira, ki pravzaprav sploh ni prava izbira, kot zgovorno priča naslov nekega francoskega dokumentarca o spremembah spola v Iranu: *Changer de Sex ou Mourir* (Spremeniti spol ali umreti).

Svoboda za transseksualce – še eno ujetništvo za homoseksualce?

Po podatkih Al-Fatihe, muslimanske mednarodne GLBT organizacije, je bilo v Iranu od revolucije dalje (1979) usmrčenih približno 4000 homoseksualcev. Zato ni čudno, da se tudi nekateri homoseksualci podvržejo operaciji, da bi imeli mir in da ne bi več živeli v strahu pred uličnimi napadi, moralno policijo, nadlegovanjem na policijski postaji, zaporom, bičanjem in tudi smrtno kaznijo. Ker kot homoseksualci ne morejo živeti svoje identitete, se odločajo za spremembo spola, ki jim omogoča relativno mirno življenje. Vendar v tem primeru zamenjajo življenje v strahu za življenje s skrivnostjo. Pa še to le, če imajo srečo. Tisti, ki si želijo popolnoma spremeniti svoje življenje in začeti znova, v novem telesu in z novo družbeno vlogo, morajo zamenjati življenjsko okolje. Šele to jim dejansko omogoči svobodno sprehajanje po mestnih ulicah in življenje s partnerjem po lastni izbiri. Če nimajo možnosti, da bi zamenjali okolje in prikrili svojo prejšnjo identiteto, pa so pogosto tarče fizičnih napadov in zmerjanj, saj je sprememba spola še vedno družbeno nesprejemljivo dejanje.

Enaki kot drugi

Cilj fundamentalistične vlade ajatole Ruholaha Homeinija ni bil osvoboditi transseksualce in jih odrešiti njihove ujetosti v napačno telo, pač pa se izogniti situacijam, ki bi vznemirjale in rušile ustaljeni družbeni red. Ajatola Homeini je hotel samo to, da bi v njegovi državi vsi ljudje imeli jasne spolne identitete, ki bi nedvoumno kazale, kje je komu mesto. Ženskam pod čadorji in moškim v mošejah. Ostali so v iranski družbi nezaželeni. Zato je naivno, če na iransko družbo gledamo kot na napredno, ker dopušča ali sofinancira operacije spola. To je le način, kako ohraniti že obstoječ, strogo patriarhalni red, ki ga zaznamujeta segregacija in neenakopravnost med spoloma. Kakšno vlogo imajo v tem kontekstu spolne manjšine, je na dlani.

Marjana Harcet

Tisto

Zgodovino hollywoodske produkcije med drugim lahko beremo tudi kot dolgo zgodbo o klišejih, (avto)cenzuri in represiji. V času največjega lova na čaravnice neusmiljene federalne državne cenzure, ki jo je uradno najbolj podpirala katoliška »Legija spodobnosti«, se je homoseksualnost na filmu, če sploh, omenjala zgolj kot nekaj, kar je vredno bodisi posmeha ali strahu. V takšnih okoliščinah je vodilni negativni lik zaradi svoje domnevne homoseksualnosti deloval še bolj hudobno oziroma je na koncu nujno umrl, homoseksualnost pa je dominantno prikazovana kot pošastna, bolezenska, umazana skrivnost, ki jo je mogoče plačati samo z življenjem.

Hitchcockov nepozaben psihološki triler *Vrv* (*Rope*, 1948) in čudovita melodramatična klasika *Nenadoma lansko poletje* (*Suddenly, Last Summer*, 1959) Josepha Mankiewicza sta podobna primera prijemov, ki sta se v tem družbenozgodovinskem kontekstu nadzoru nad scenariji odzvala na izjemno lep in zanimiv način. Zaradi prepovedi eksplicitnega obravnavanja gejevske tematike sta oba scenarija spretno uporabila subtekste in simboliko, prikrite dovtype in razne namige, zaradi katerih se je ciljno občinstvo moralo naučiti prebirati posebne odtenke, v katerih cenzorji seveda niso zaznali homoseksualnosti oziroma niso doumeli, kje in kako naj bi ta sploh bila prikazana. Zato je bistvo sporočilnosti obeh filmov med vrsticami oziroma v prefinjenih dialogih, mojstrsko subtilno prirejenih na podlagi dramskih besedil po istih cenzurnih standardih, čeprav sta nastala v razmiku desetih let.

Nenadoma lansko poletje je najbolj avtobiografsko delo Tennesseeja Williamsa, ki je v času pisanja preživljal hude notranje krize in se je v iskanju rešitev za mučne družinske in intimne situacije zatekal h psihoanalizi. Zato v dramo vnaša dominantno mater, sestro Rose, ki jo je oboževal, so lobotomirali, in homoseksualnost je temeljni motiv dramskega zapleta. Glavni lik, Sebastijan, seveda ne nosi slučajno imena gejevske ikone. Čeprav Williams, pod pritiskom javnosti prisiljen k prejšnji avtocenzuri, o ključnih zadevah ne govori direktno in se glavni junak sploh ne pojavlja v uprizoritvi, je vse implicitno prisotno in se današnjemu gledalcu zdi nekoliko sentimentalno in melodramatično.

Filmsko verzijo, ki je, mimogrede, bila pravi hit in je Liz Taylor prinesla nominacijo za Oskarja, sta scenarista Gore Vidal in sam Williams precej oddaljila od izvirnika. Lastna seksualnost, ki je avtor ne more javno izražati, je tako kot v ekranizacijah nekaterih njegovih drugih dram, denimo *Tramvaja Poželenje* (*Streetcar Named Desire*, 1951) in *Mačke na vroči pločevinasti strehi* (*Cat on a Hot Tin Roof*, 1958), vgrajena v preteklost likov kot izhodišče kriz. Protagonisti se tako ves čas neuspešno trudijo ignorirati razvrat pokojnega sorodnika Sebastijana Venabla, ki ga na koncu raztrgajo dečki, s katerimi je hranil svoje gejevstvo. Vendar to subtilno in slojevito izražanje želje, za razliko od današnjih forumov in spletnih portalov, nikoli ni bilo banalno.

Vrv, Hitchcockov prvi barvni film, temelji na istoimenski literarni predlogi Patricka Hamiltona, ki je vztrajno zanikal kakršnokoli povezavo svoje drame s pretresljivim umorom, resničnim primerom dveh gejevskih študentov čikaške univerze, Leopolda in Loeba, ki objestno zadavita svojega sošolca. Film je bil več kot uspešen eksperiment tako na pripovedni ravni kot v tehnološkem smislu, dejansko strukturiran iz samo devet tako imenovanih desetminutnih kadrov, tako rekoč v realnem času, kar je zahtevalo izjemno pripravljenost igralcev. Kode, s katerimi se junaka sporazumevata, kjer je prisotna tenka nit med partnerstvom v zločinu in seksualno željo, so senzibilizirane in podobne tistim, s katerimi zgodba nagovarja sodobnega gledalca, pač v skladu s teorijo, da so simboli vedno v gledalčevih lastnih očeh. Modno oblačenje, trendovska ureditev interierja, barve glasov, govorica in bližina teles denotativno označujejo junaka s klišejsko gejevsko senzibiliteto. Vendar so bistveno bolj zanimivi konotativni, podtekstualni, manj vidni in bolj zaprti aspekti prikazovanja gejevstva, ki jih detektiramo postopoma, na način dekonstruiranja umora. Ker zgodba zaradi odrske utemeljenosti in nerodnosti prvih barvnih kamer v celoti temelji na nasičenih dialogih, so ti polni dvojnih pomenov in dovtipov o,

denimo, skupnih počitnicah in razmerjih moči. Čeprav je film še danes primer vrhunske režije, se ga je avtor ves čas nekoliko sramoval, uradno prav zaradi odsotnosti njegovih značilnih virtuosnih prijemov na področju montaže, precej verjetno pa zaradi slovesa prvega gejevskega filma, posnetega v kakšnem hollywoodskem studiu, kljub temu da se je s homoerotičnimi niansami podobno igral še v *Tujcih na vlaku* (*Strangers on a Train*, 1951). Zaradi namigovanja na homoseksualni odnos med glavnima likoma je bil film v številnih ameriških mestih prepovedan, zaradi odnosa med enim od študentov in Rupertom v izvorni gledališki igri pa je Cary Grant, Hitchcockov prvi izbranec, vlogo profesorja celo zavrnil. Tako kot bi jo marsikdo še danes.

Igor Španjol

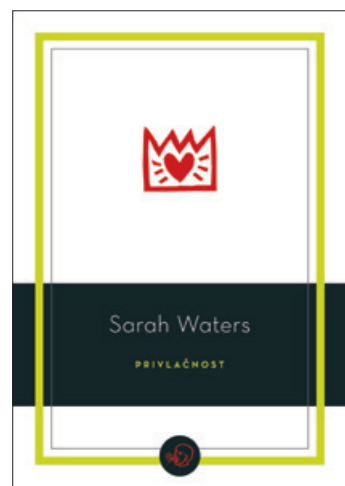
Bistvo sporočilnosti obeh filmov je med vrsticami oziroma v prefinjenih dialogih, mojstrsko subtilno prirejenih na podlagi dramskih besedil po istih cenzurnih standardih, čeprav sta nastala v razmiku desetih let.

Privlačnost – pripoved o jetnici in dami

O knjigi, ki bo na projekciji istoimenskega filma na voljo po polovični ceni!

(Sarah Walters, *Privlačnost*, Škuc-Lambda, 2008, Ljubljana; prevedla: Teodora Ghersini.)

Darkerska zgodba, kot da se je ves mrak Anglije 19. stoletja zgostil v kaznilnici Millbank na obrežju reke Temze. Mogočno epsko delo, hkrati pa lirično, poetično in refleksivno. Ječa, zgrajena iz peterokotnikov, podobnim geometrijskim cvetovom blaznega arhitekta. Zemlja, na kateri leži, je vlažna in naredi jedek zrak. Trušč zapahov in ključavnic nešteti vrat daje vtis, da je kaznilnica nekje v srcu neke *večne skrivne nevihte*. Za njenimi ukrivljenimi prehodi, stopnišči in hodniki je zaprtih veliko žensk, predvsem iz najnižjih družbenih slojev, revnih, različnih osebnosti, usod in deliktov, žepark, tatic, vlačug, morilk, ponarejevalk, prevarantk, ki živijo v mrazu, vlagi, nesnagi in silnem smradu, brez sončne svetlobe in s komajda kaj hrane, shujšane, premražene, osamljene, nadzorovane, ustrahovane, disciplinirane, ponižane. Ne smejo se pogovarjati, obiski so redki, prav tako pošta. Vsak dan se morajo sprehajati na pustem dvorišču, v pravih krogih, *kot lutke na uri, kot biseri na vrvi*. Paznice jih opazujejo skozi skrivne lopute. *Ves svet me lahko gleda*, pravi Selina Dawes, *to je del kazni*. Ječarke, matrone imenovane, živijo njihovo zrcalno podobo, na drugi strani nešteti vrat in tesnih celic, hkrati pa prav tam, v njihovi žalostni. Jetnice so uboge ženske, ki so si po temačnih stezah utrle pot v Millbank, kot je dejal gospod Shillitoe, so ženske nezaščitenih src (vse drugo pač v Millbanku dobro ščitijo), nesrečnih spominov in nizkih misli, zato jih za tolažbo obiskujejo dame, ki jih bodo s svojim zgledom omehčale in pomirile. Ko pride *dama*, gospodična Prior prvič v mračne prostore ječe, je zunaj september, *svetal dan za ta mesec*. In sijajna, a neusmiljena ljubezenska zgodba se prične.

Zgodba se dogaja v sedemdesetih letih 19. stoletja, realistično prikazuje svoj čas, v njem razkriva človeško naravo, vključeno v konservativne družabne konvencije, lahko bi dejali, da je pastiš viktorijanskega romana. Roman *Privlačnost* je pripoved dveh mladih žensk iz različnih družbenih slojev, njuni življenjski poti se prekrizata, ko je ena v vlogi jetnice, zapornice, druga pa v vlogi tolažnice. Zgrajen je tako, da ima dve pripovedovalki, gre za t. i. tip personalne pripovedovalke, kar pomeni, *da epski subjekt pripoveduje o dogodkih tako, kot jih doživlja in govori o tistem, kar izkusi, vidi ali sliši*. Zgodbo nam torej pripovedujeta glavni junakinji Selina Dawes in Margaret Prior (a med njunima zapisoma je približno dve leti časovne razlike), vendar ima močne karte v rokah tretja, nevidna igralka Ruth Vigers, ki pa ji je namenjenih le par povedi in komajda kakšna replika (in vendar je omenjena na prvi strani, predno se Selina in Margaret sploh srečata; tudi v tovrstnih detajlih se kaže velika pretanjenost romana). O njej ne zvemo ničesar, ko se nepoučena junakinja zave njene pomembnosti, se ne more spomniti ne barve las, ne oči, ne potez njenega obraza, toda ve, da ji je nekdo *vzel* življenje prav zaradi nje.

Obiskovalko, *dama* Margaret Prior že na prvem obisku v Millbanku pritegne nenavadna jetnica Selina Dawes s škrlatno vijolico v roki – pretreseno se zazre v dekle, iz katere je seval čudovit mir, motrila je njen izraziti obraz, ki ga je poudarjala bledica, Margaret je bila prepričana, da je njeno podobo že videla v svetniku ali angelu na Crivellijevi sliki.

Margaret ne obiskuje Millbanka le zaradi duhovne pomoči jetnicam, pač pa tudi zaradi praznine, brezdelja in neuresničenosti v svojem življenju, potem ko je umrl oče, ki mu je pomagala pri raziskovalnem delu, zlasti pa zato, ker je prijateljica Helen namesto nje izbrala brata in se z njim poročila – čeprav se ta drugi vzrok nekako utopi v prvem, kakor je tudi sprejemljivejša za družabne konvencije tistega časa.

Selina se je preživljala s klicanjem duhov. Živela je s svojo staro tetko, po njeni smrti pa pri gospodu in gospe Vincy v družbi spiritistov v precej revnih razmerah, dokler je ni na svoj dom povabila bogata gospa Brink, da bi klicala duha njene davno umrle matere. Selina je spiritistka, medij, ljudem daje to, kar hočemo: iluzijo. Splet nesrečnih okoliščin jo privede v zapor in v takih okoliščinah se seznanita z Margaret in se počasi, a silovito zblížujeta. Med njima se splete sentimentalna vez. Njuna sreča-

nja so polna skritih pomenov in strasti, naklonjenosti in izpovedi. Potapljata se druga v drugo, *sorodni duši*, in imata globoke pogovore o življenju, o ljubezni ... Selinini duhovi v Margaretino sobo prinašajo cvetje, berejo njen dnevnik, se dotikajo njenih ustnic in jo kličejo s skrivnim imenom, Aurora (tako jo je poimenovala Helen). Margaret pa piše ob soju sveče in misli na Selino, iz senc pa jo gledajo njene oči. Po drugi strani pa je pogled na Selino v celici strašen: premražena in lačna, z okrvavljenimi prsti vleče kokosova vlakna. In pripravita načrt za pobeg, za skupno življenje, za ljubezen, za drugo deželo.

Obema smo naklonjeni do konca romana; dobro in zlo ni razvidno porazdeljeno med junakinji, temveč je zgoščeno v peterokotni geometriji kaznilnice. Tudi ekonomija nagrajevanja in kaznovanja je svojevrstna. Margaret Prior, prevarana, vendar krepkejša, kot je bila na začetku zgodbe. Selina, Selina? Drzen preobrat v petem delu knjige – v Londonu sneži kot le malokdaj, ali je to neumorno sneženje kulisa za stekelca ledu, zapičena v srca protagonistk? Mraz je vseprežemajoč motiv v zgodbi: zažira se v kosti jetnic v Millbanku in v svoj neusmiljeni plašč ovija junakinji tudi v poznem avgustovskem večeru in kot glasba spremlja dogodke in premike.

Zala Hriberšek

ŠKUC

MAGNUS

Vsako leto pri nas več okuženih – kondom je edino orožje!

www.ljudmila.org/spb
www.magnus.si

Sialon

Privlačnost

Še en gejevski del – podivjani geji

Prejšnjokrat v *Še enem gejevskem filmu*: kako izpolniti klasično maturantsko zaobljubo in končno izgubiti nedolžnost. Štirje nadobudni prijatelji so spoznali, da seks ni preprosta zadevica, kot se zdi v porničih; ne pride na komando kot kavbojke iz Neckermanovega kataloga, ampak se je treba zanj potruditi, nenazadnje pa prinaša s seboj tudi cel kup zapletenih nevšečnosti. Nauk zgodbe: za sladko nagrado se je treba najprej nekajkrat osramotiti, da lahko resnično uživamo v doseženem cilju.

Nauk zgodbe: za sladko nagrado se je treba najprej nekajkrat osramotiti, da lahko resnično uživamo v doseženem cilju.

Vsak dosežek je treba seveda nadgraditi. Naši zagreti junaki se tokrat odpravijo v znameniti Fort Lauderdale, sanjski raj za sodobne zbiratelje tipov. In kot neučakano začivka Nico, ko se prebudi iz »dorotejske« nočne more, kjer so bili njegovi najboljši prijatelji popolnoma drugačni (sledi bistra obrazložitev korenitih sprememb v igralski zasedbi): »Ni ga kraja, kot je Lauderdale.« Tu jih čaka fukžur brez primere, pa tudi nekaj modrih naukov o monogamiji, outsiderstvu in večnem konfliktu med srcem in tazadnjo, spoznali pa bodo tudi, da je prav vedno možno – predvsem pa pomembno – biti to, kar si.

Nico, Andy, Griff in Jarod se v odpuljenem letovišču prijavijo na tekmovanje »Podivjani geji«, ki nagradi tekmovalca, ki bo zbral največ fukžigov. Kako priti do fukžiga, seveda ni nobena znanost. Nico in Andy sta že na štartnem položaju, mladopoparčkana Griff in Jarod pa imata problem. Promiskuiteta, da ali ne? Ločeno ali skupaj? Medtem ko se Nico in Andy trudita zbrati prve, oh kako izmuzljive točke, Griff in Jarod spišeta neskončno dolg pravilnik, da kdo koga ne bi prizadel ... in hvala bogu za raznašalca pic (kdor pozna slavnega Michaela Lucasa, ga bo končno lahko videl v novem položaju).

Kot se spodobi za najstniške seksomedije, imamo tu tudi vzvišeno konkurenco, ki našim junakom meče polena pod noge (z vsemi možnimi variacijami na temo) in med zahrbtnimi spletkami, nesramnimi go-ljufigami in še bolj nesramnimi povračili, se neuspešni Nico globoko zamisli nad sabo, prav tako pa tudi potrebni Andy, ki se revež, zaljubi v prikupnega, nedolžnega (v vseh smislih) Kubanca, ki noče hitrega seksa, temveč verjame v čar zapeljevanja.

Med sladkimi »Hallmark« lekcijami seveda ne manjkajo začinjeni vložki, ki – če je le možno – poma-knejo meje nesramnega še dlje, kot jih je prvi del. Tu so nesrečni incidenti z »lepljivim« lubrikantom, sestradani zombiji, ki jih srbijo pesti (ne, dobesedno), oda vodnim igricam, neroden odnos oče/sin in vse težave, ki sodijo zraven ... skratka vse sestavine gejevske farse à la Todd Stephens. Kopica gostujočih ikon zajema tudi organizatorico RuPaul, znamenito Amando Lepore, njene zasilne joške, tračarja, blo-garja in outerja Pereza Hiltona ter porno zvezdi Brenta Corrigana in Coltona Forda.

Luka Pieri

Foto: Christopher Stephens

Punčke

Pogovor z režiserko Karin Balsinsko

Snowboarderji, Raftarji, Eksperti, Devičnik ni za nikamor – najstniške komedije z dominirajočimi fantovskimi junaki obvladujejo platna čeških kin. Poskušajo biti Punčke dekliška različica tega navala?

Punčke nočejo biti različica ničesar. *Punčke* so original! Prva verzija filmske zgodbe je nastala že leta 2001, torej dolgo pred filmom *Snowboarderji*, ki je sprožil vihar najstniških komedij. Gotovo pa je res, da so bila v teh filmih dekleta samo bejbe, ki jih je bilo treba čim prej spraviti v posteljo. V *Punčkah* so glavne junakinje tri punce, ki se odpravijo na Nizozemsko. Vsaka od njih je čisto samosvoja.

Projekt *Punčke* traja že dalj časa. Zakaj je bil realiziran šele zdaj?

Produkcijo je nekaj let vodil Negativ. Snemanje je bilo dvakrat prestavljeno, ker film ni imel zagotovljenih financ. Leta 2005 pa se je posrečilo zbrati večino sredstev, vendar je bil zaradi velikih nestrinjanj pri realizaciji med mano in producenti projekt spet ustavljen teden dni pred začetkom snemanja. Ampak vsako zlo je za nekaj dobro ... Za pomoč sem prosila Viktorja Schwarca iz Cinearta, ki je prevzel produkcijo filma in posrečilo se mu je, da ga je znova oživil. Zbrala sva denar in junija 2006 začela snemati.

Za podobo filma je pomemben izbor igralk, ki upodabljajo tri glavne junakinje. Kje ste jih našli?

Dekleta so rezultat triletnega iskanja. Z Ládom Ondráčkom iz Localcastinga sva si ogledala kakšnih sedemsto igralk. Dekleta povsem ustrezajo mojim predstavam o likih, včasih imam občutek, da one enostavno so ti liki. Zato nisem vlog na noben način prilagajala igralkam, to ni bilo potrebno.

Kaj vas je pritegnilo v scenariju Petre Ušelove, da ste se odločili ravno s *Punčkami* debitirati na področju igranega celovečernega film?

Od samega začetka, že od prve ideje sem s Petro sodelovala pri scenariju. Razvijal se je in popravljaj pet let, kar je res dolga doba. Vanj sva vnesli veliko osebnega. Ta scenarij imam rada zaradi njegove neposrednosti in odprtosti, ker je sposoben podirati tabuje in prikazovati svet deklet takšen, kakršen dejansko je. V nič ne dreza, a si tudi pred ničimer ne zatiska oči – vse to pa opravi s humorjem, razumevanjem in veliko ljubezni do likov.

Kakšne izkušnje vam je prineslo snemanje in kaj ni šlo tako, kot ste pričakovali?

Snemali smo šest tednov junija in julija na severnem Češkem in moram reči, da se zdaj tega samo še megleno spominjam. Vem, da je bilo zelo zahtevno. Naš film je road movie, zato smo se tudi mi nenehno premikali iz kraja v kraj, pogosto smo snemali kar na nekaj lokacijah v enem dnevu. Za vse je bilo premalo časa, ampak tako je verjetno vedno. Denarja ni bilo veliko, kar je povzročalo stres. Proti koncu

Punčke

sem bila zelo izčrpana in sem se spraševala, ali je snemanje sploh vredno vsega tega, le zakaj bi se še kdaj lotila česa podobnega. Zakaj filmarji to sploh počnejo? Potem pa se mi je posvetilo, da je to tako kot s porodom. Bolečine enostavno pozabite, da lahko potem znova rojevate. No, vidite, jaz sem pozabila. V meni je ostal samo občutek, da je vse to morda le imelo nekakšen smisel.

Vaš film je road movie, v katerem igrajo veliko vlogo pokrajina, okolje, atmosfera kraja. Ko je na primer Jan Svěrák posnel *Vožňo*, si je za to izbral slikovite lokacije južne Češke. Zakaj ste vi poslali svoje junakinje v neslikovito industrijsko pokrajino severne Češke?

Meni se ta pokrajina sploh ne zdi neslikovita. To je nekakšen industrializiran romantizem, na določen način me to fascinira. Pa tudi dekleta gredo na Nizozemsko, tako da je to del njihove trase.

Kdor ve vsaj nekaj malega o režiji in igranju, sluti, da verjetno ni bilo lahko vreči štirinajstletnega fanta – mislim na Oldřicha Hajliča – v gnezdo starejših deklet. Ta dekliški svet bi ga lahko kar precej prestrašil, se vam ne zdi?

Olda se je s tem fantastično spoprijel, čeprav moram reči, da je v teh nekaj tednih doživel ogromno spremembo, odrasel je. Gotovo je bila to odlična priprava za prihodnost ...

Kakšno je bilo delo z mladimi igralci?

Dekleta in Olda so me s svojim pristopom k delu vsak dan znova presenetili. Temeljito so se pripravljali, bili so zelo osredotočeni, disciplinirani, obnašali so se enostavno profesionalno. Delo z njimi je bilo lahko in uspešno. Zelo občuteno so se odzvali na vse moje pripombe in bili so zabavni. Niti za trenutek mi ni bilo žal, da sem jih izbrala.

Bistven del vsakega filma za mlado publiko je glasba. Na kaj ste pri tem stavili?

Komponiranje filmske glasbe in celotna glasbena dramaturgija sta delo Jana P. Muchowa.

Pred snemanjem ste razmišljali o hiphopu – zakaj ste se od njega na koncu odvrnili?

Z Janom sva se dogovorila, da bova nagovorila nekaj skupin in jih prosila, naj nam pošljejo kakšne demo posnetke. Pesmi smo namreč rabili že v montaži, saj je v filmu vrsta pasaž, ki jih je bilo treba montirati z glasbo. Jan je povabil tudi nekaj hiphop skupin in nekateri so obljubili, da bodo gradivo poslali. Ampak čas je mineval in zgodilo se ni nič, druge skupine so zapolnile mesta, namenjena hiphopu, midva pa sva postopoma ugotovila, da je tako bolje. Včasih je pač tako ...

Prevedla Bojana Maltarič

Plavajoči cvetovi – Mladost se vrača v valovih ...

... bi bil približni prevod filma *Plavajoči cvetovi* (Piao lang qing chun, 2008). In nas določa v našem bistvu in je vedno prisotna. Z mlado tajvansko režiserko Zero Chou smo se seznanili že na lanskem festivalu, ko je bil prikazan njen drugi igrani film *Tatu* (Ci-Qing, 2007). Sprva je snemala dokumentarne filme, njene celovečerce pa zaznamuje poetičnost, filozofska kontemplacija in estetsko dodelani barviti kadri.

Novi film zopet oživlja in skozi zgodbe različnih oseb povezuje pretekle ljubezenske zgodbe z njihovimi odmevi v sedanjosti, brezskrbno mladost z izgubljanjem v starosti, ki briše prej tako ostro določeno identiteto.

Novi film zopet oživlja in skozi zgodbe različnih oseb povezuje pretekle ljubezenske zgodbe z njihovimi odmevi v sedanjosti, brezskrbno mladost z izgubljanjem v starosti, ki briše prej tako ostro določeno identiteto. Z nostalgičnim, a hkrati mladostniško strastnim optimizmom in vizualno izčiščenimi kadri travmatične zgodbe istospolnih ljubimcev ohranjajo tudi žilavo vitalnost, naivnost, ki imata očitno svojstven čar, značilen za filme Zero Chou.

V filmu sledimo trem lezbičnim zgodbam, zgolj ohlapno povezanim tudi s prisposodbo časovnega potovanja z vlakom. Osemletna May živi s slepo sestro Jing, ki ju preživlja s petjem v baru, kjer spozna Diega. Ta se oblači in striže kot moški, vendar je ženska, zaljubljena v Jing. Ko se zapleteta v ljubezensko razmerje, se Jing odloči, da bo bogati dom pri rejniških starših za deklico veliko primernejši. Na videz preprosta zgodba pa skriva precej kompleksno ozadje dekličinih čustev, tako ljubezni in posedovanja do starejše sestre, kot prijateljevanja in prve zaljubljenosti v Diega. Ločitev od sestre zanjo pomeni izgubo najbližje osebe, poraz v ljubezni, strah pred prihodnostjo z novimi starši in sram zaradi zavrnitve. Odkriva zapleten svet nekonvencionalnega razmerja dveh odraslih žensk, potem ko je že vajena neobičajnega življenja s slepo sestro in preživljanja večerov v nočnem baru. Po drugi strani pa se Jing ukloni družbi, ki ne odobrava niti lezbičnega razmerja, kaj šele družino, ki bi jo sestavljali dve ženski in otrok.

Na poročnem praznovanju v baru, kjer pojeta Jing in Diego, se znajde neobičajni par: nevesta lezbijka in ženin gej, ki skušata s poroko ugoditi svojim družinam. Leta pozneje, potem ko sta oba živela s svojima resničnima partnerjema, se zopet srečata: HIV pozitivni Jin pribeži iz svojega propadajočega razmerja k ostareli Lily z Alzheimerjevo boleznijo, ki se bori s pozabo in Jina neprestano meša s svojo preteklo partnerko Ocean. Sredinska zgodba je kot samo življenje polna čudnih naključij, duhovito grenkih trenutkov (Lily Jina trmasto obleče v žensko, »da se ne bi vedno oblačila tako 'butch'«, nakar ju v parku

žalijo in obmetavajo) ter postopne sprijaznjenosti z bolečino in izgubo. Stara znanca v novi situaciji in malce absurdnem sobivanju nepričakovano najmeta tisto pristno prijateljsko vez, ki je prav tako močna kot spomini na njuni ljubezni. Tu se zopet pokaže režiserkin občutek za nežno ironijo, vpogled v drugo, brezčasno dimenzijo zgodbe, občutek za človeško ranljivost.

Z namenom vnesti v boleče in težke tone prejšnjih dveh zgodb nekaj svežine, brezskrbnosti in mladostniške zaletavosti, tretji del seže nazaj v Diegovo mladost in njen kompliciran odnos do drugih deklet, pri katerih jo privlačijo njihova ženskost in odnos do lastnega telesa, pri katerem ženskost zavrača. V vseh treh zgodbah so močno prisotni elementi družbeno sprejemljivega, ki osebam določijo okvir, znotraj katerega lahko razvijajo svoje ljubezenske odnose. Diego je mlajša od dveh otrok v gledališki družini, kjer jo pripravljajo ne le na to, kako naj bi živela kot ženska, ampak tudi prevzela del družinske dejavnosti, kar njen brat občuti kot rivalstvo. Diego še sama ne ve, kaj bi, vsekakor pa ne tega, kar zanjo hočejo starši. S potujočim gledališčem pride v mesto tudi vrstnica in igralka Lily, s katero Diego deli bežen trenutek privlačnosti, ki se zopet izkaže za režo med preteklostjo in prihodnostjo, tik pred točko, kje se bosta njuni usodi za vedno spremenili in kjer se vse še vedno zdi mogoče.

V primerjavi s filmom *Tatu*, je Zero Chou v *Plavajočih cvetovih* izgubila nekaj vizualne eksperimentalnosti (uporaba animacije, internetne podobe v filmu, estetike kiča), v ospredje pa stopi večja jasnost zgodb, človeškost likov, poigravanje z lepoto, minljivostjo in brezčasnostjo pomembnih trenutkov.

Jana Putrle Srdić

Plavajoči cvetovi

Organizator festivala in založnik filmskega kataloga

Društvo ŠKUC, Metelkova 6,
Ljubljana
tel. 01 4327 368
fax. 01 2329 185
www.skuc.org

Soorganizatorji

Slovenska kinoteka, Mestni kino
Metropol, DIH, DPZN

Selekcija in organizacija

Brane Mozetič, Luka Pieri, Mojca
Rugelj, Igor Španjol, Suzana Tratnik

Posebna zahvala/Special thanx

Uroš Goričan, Zala Hriberšek,
Jasmina Koželj, Bojana Maltarič,
Boštjan Malus, Luka Pajntar, Aleš
Pečnik, Mateja Seliškar Kenda, Jana
Putrle Srdić, Milan Šelj, Tadej Zup-
pančič in mnogi drugi.

Medijska podpora

Narobe (www.narobe.si), Radio
Študent

Podatki in vsebine filmov

Suzana Tratnik

Oblikovanje plakata in filmskega
kataloga

Poperinsol

Tisk

Littera picta

Informacije

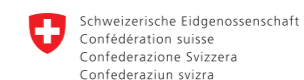
Društvo Škuc, Metelkova 6,
Ljubljana, tel. 01 4303 530
Slovenska kinoteka, Miklošičeva 28,
Ljubljana, tel. 01 4342 520

www.ljudmila.org/siqrd/fglf

Festival je bil prvič organiziran leta 1984 v okviru festivala Magnus in velja za najstarejši festival lezbičnega in gejevskega filma v Evropi.

Podprli

MOL – kultura, Urad RS za mladino, Ministrstvo za zdravje

Schweizerische Botschaft in Slowenien
Embassy of Switzerland in Slovenia

institutfrançais charlesnodier

М О И О К Е Л

gay friendly café
open

vsi drugačni
vsi enakopravni

Italijanski
inštitut
za kulturo
v Sloveniji

COLLEGIUM
GRAPHICUM

zadnji film

RETROSPEKTIVA FILMOV NOVEGA HOLLYWOODA
NEW HOLLYWOOD FILM RETROSPECTIVE
SLOVENSKA KINOTEKA, 7. 10. 2008 – 4. 4. 2009

filmi, ki so spremenili
hollywood

HOLLYWOOD

kinoteka